

De Fifties en Sixties Naoorlogse Revival

Na de Tweede Wereldoorlog waren het vooral de jazz- en bigbands (Tommy Dorsey, Glenn Miller), vocalgroepen (The Andrew Sisters, The Mills Brothers), countryartiesten (Frankie Laine, Roy Rogers, Gene Autry, Hank Williams) en crooners als Bing Crosby, Perry Como en een opkomende Frank Sinatra die erg populair waren. In Europa viel men voor chansonniers als Edith Piaf, Charles Trenet en dichters bij huis voor Louis Davids.

In de tweede helft van de jaren 40 evolueerden sommige vocalgroepen naar **doowop**. Die term was voor het eerst te horen in de backing vocals van 'Just A-Sittin' And A-Rockin' van de Delta Rhythm Boys uit 1945. Bij het aanbreken van het nieuwe decennium zijn o.a. **The Platters** hét uithangbord in het genre. Naast de bekende ronkende namen bereiken enkele onetrickpony's een hoge plek op de hitlijsten, zoals **Maurice Williams & The Zodiacs**, **The Tokens** en **Dale & Grace**. Sommige **crooners** houden stand, maar met de popularisering van de elektrische gitaar (vooral de Gibson Les Paul en de Fender Stratocaster) worden ze meer en meer verdrukt door de opkomende **rock-'n-roll**. Veel invloeden stammen uit de rhythm & blues uit de tweede helft van de

jaren 40. **Fats Domino** en **Ike Turner** nemen al vroeg platen op die (later met terugwerkende kracht) het stempel 'rock-'n-roll' krijgen. '**Rock Around The Clock**' in de versie van **Bill Haley & His Comets** is in 1954 een echte mijlpaal in het genre. In de slipstream breken ook **Chuck Berry**, **Little Richard**, **Jerry Lee Lewis**, **Buddy Holly** en uiteraard **Elvis Presley** door. Naast de rock-'n-roll wordt ook **country** steeds populairder. Hank Williams krijgt concurrentie van o.a. **Johnny Cash**, **Patsy Cline**, maar ook onehitwonders (bij ons althans) als **Guy Mitchell** en **Roger Miller**. Niet alle rhythm-and-bluesartiesten evolueren naar rock-'n-roll. Artiesten als **Ray Charles** en **Sam Cooke** blijven het genre trouw en met o.a. **BB King**, **John Lee Hooker** en **Buddy Guy** kent de zuivere, stokoude **blues** succes. R&b is samen met gospel ook de wegbereider voor de **soulmuziek** waarvan o.a. Cooke, Jackie Wilson en The Drifters tenoren worden. In Europa, zeker in de Lage en omliggende Landen, blijft het **Franse chanson** erg populair en ook Vlaamse en Nederlandse artiesten laten zich hierdoor inspireren. Daarnaast komen we hier ook **levensliederen** en **traditionals** tegen in de hitlijsten. **Bobbejaan Schoepen**, **Willy Alberti** en **Eddy**

Christiani kennen succes tot ver over de grenzen. Een belangrijke mijlpaal in de Europese muziek in de jaren 50 is in 1956 het eerste **Eurovisiesongfestival**, dat in het Zwitserse Lugano georganiseerd wordt. De European Broadcast Union riep deze wedstrijd in het leven om de na WOII getroffen landen opnieuw te verenigen. Een belangrijke kanttekening hierbij is wel dat op dat moment nog maar weinig gezinnen beschikten over een televisietoestel. De radio stond nog centraal in de woonkamer. Vaak werd met meerdere gezinnen gezamenlijk gekeken. Tegen het einde van de fifties waren er in België en Vlaanderen nog maar zo'n 15.000 televisies en het zendbereik – met dakantennes – was vaak heel slecht. Pas na de Expo '58 – waar extra aandacht werd gegeven aan voldoende uitzendcapaciteit – kende de verkoop van televisies een boost. Over onehitwonders uit het Eurovisiesongfestival kunnen we een apart boek schrijven, in de fifties en sixties onthouden we o.a. **Teddy Scholten**, na Corry Brokken in 1959 de tweede Nederlandse winnares, runners-up **The Allisons**, de **Joegoslavische** publieksfavoriet **Dubrovacki Troubadouri** en de omstreden winnares **Massiel**.

Bij het aanbreken van de sixties blijft rock-'n-roll populair, maar er ontstaan – zoals dat meestal gaat – al vlog subvarianten als **psychedelische rock**, **bluesrock**, **countryrock**, **folkrock**, **surfrock** en **garagerock**. In al die strekkingen komen we ook eendagsvliegen tegen zoals **The Champs**, **Crazy World Of Arthur Brown**, **Grapefruit**, **Gun, ? & The Mysterians**, **Chicken Shack** en **Love**. Zij zijn erg populair, maar kennen een zéér kortstondig leven. Groepen als **The Beatles**, **The Kinks**, **The Rolling Stones** en **The Beach Boys** geven een heel nieuwe dimensie aan het rockgenre. Liverpool, Manchester en Birmingham groeien uit tot nieuwe muzikale hoofdsteden. In 1964 breken heel wat Britse acts door in de VS en veroorzaken zo de eerste 'British Invasion'. In die mate zelfs dat er op een gegeven moment meer Britse acts op n°1 staan in de Billboard Hot 100 dan Amerikaanse. **Bob Dylan** is de toonaangevende **folkmuzikant**. Zijn eerste hits zijn echte **protestsongs**, iets waar **Barry McGuire** ook geen bezwaar tegen heeft. Het dystopische 'Eve Of Destruction' is zijn enige hit, maar wel een van de allergrootste protestsongs. **The Byrds** laten zich door hem inspireren maar brengen een meer elektrisch geluid, iets waarin Dylan hen wat later zou volgen. De meeste folkmuzikanten zijn echte albumartiesten, maar enkelen weten één keer hoog te pieken, o.a. **Bobbie Gentry**. Voor sommige muzikanten mag het allemaal nog iets harder. O.a. **Led Zeppelin**, **Jimi Hendrix**, **The Who**, **Deep Purple**, **Steppenwolf** en de erg kort levende supergroep **Blind Faith** zijn voorlopers van de hardrock en heavy metal. Pink Floyd zoekt het dan weer meer in de psychedelische hoek, met de bijhorende psychedelische drugs als LSD. Bij een ander

nieuw genre wordt ook vaak de associatie gemaakt met de nodige pretmiddelen, al gaat het bij **reggae** om het iets onschuldigere cannabis. **Desmond Dekker** en **Jimmy Cliff** scoren de eerste reggaehits en zijn zo wegbereiders voor o.a. Bob Marley in de seventies. Zangeres **Millie** is met 'My Boy Lollipop' een van de pioniers van de **ska** en ook **Shawn Elliot** scoort zijn enige grote hit in het genre.

In Nederland omarmt men de Anglo-Amerikaanse stortvloed aan rockacts al snel, maar in Vlaanderen is dat toch een stuk minder. Wie de Vlaamse en Nederlandse hitlijsten in de tweede helft van de jaren 60 naast elkaar legt, stelt vast dat Nederland toch een stuk progressiever was. Dat is voor een groot deel te danken aan zeezender Radio Veronica, dat erg op de Anglo-Amerikaanse muziek geënt was en al in januari 1965 met de wekelijkse Nederlandse Top 40 startte en daarmee een groot publiek bereikte. The Beatles en The Stones doen het hier ook goed, maar als je naar hun concurrenten in de hitlijsten kijkt, vallen vooral crooners als **Engelbert Humperdinck** en **Tom Jones** op. Zij domineren hier echt de hitlijsten, samen met Belgische helden als **Adamo**, **Rocco Granata** en **Will Tura**. En als er al rock-'n-roll-singles scoren, zijn die van 'ideale schoonzones' als **Roy Orbison**, **The Blue Diamonds**, **Trini Lopez**, **Cliff Richard** en nog steeds **Elvis**. Om maar een voorbeeld te noemen. The Beach Boys stonden 22 keer in de Top 40, waarvan acht keer in de top 10 (vier keer net niet) en één keer op n°1. In Vlaanderen scoren ze slechts zeven(!) hits, waarvan dan nog twee zeer bescheiden. Ook prettig in het oor liggende composities van o.a. **Burt Bacharach/Hal David** verkopen als zoete broodjes, net als steeds tragisch aflopende zogenoemde **teenage tragedy** of **death discs**, waarmee o.a. The Shangri-La's en onehitwonder **Johnny Tillotson** hoge ogen gooien. Daarnaast kende ook de soulmuziek een erg bloeiende periode met millionsellers voor platenlabels als **Motown**, **Stax** en **Atlantic**. O.a. **Len Barry**, **Bob & Earl**, **Billy Stewart** en **O.C. Smith** scoren eenmalig flinke hits. Ook de rol van songwriters en producers wordt steeds belangrijker, o.a. met **Joe Meek** en **Jeff Barry/Ellie Greenwich**. Tussen al deze genres steken ook de bubblegumpop en noveltysongs de kop op met titels als 'Sugar Sugar', 'Yummy Yummy Yummy' of 'Chewy Chewy', hits voor The Archies en Ohio Express alsook The Cufflinks in de VS. Een van de meest geschifte noveltysongs is ongetwijfeld 'They're Coming To Take Me Away' van **Napoleon XIV** en een van de meest onverwachte 'The Ballad Of The Green Berets' van **Staff Sgt. Barry Sadler**. Bubblegumsongs waren vaak creaties van hetzelfde selecte clubje songwriters en producers, o.a. Jeffrey Katz, en ook heel dikwijls ging het om onehitwonders. Schrijvende duo's als Roger Cook/Roger Greenaway zetten deze trend begin jaren '70 nog voort.

Jewel Akens
The Birds And The Bees (1965)
 NL (n°2), VS (n°3), VL (n°6), VK (n°29)

1 Alvorens hij solo ging, zong de Texaanse zanger **Jewel Akens** (*12 september 1933) in de bands The Medallions, The Four Dots – later The Tams – en met Eddie Daniels in het duo Jewel & Eddie. Op een aantal opnames speelde Eddie Cochran gitaar. Het nummer ‘The Letter’ van The Medallions bevatte de tekst “the ‘puppetutes’ of love”, dat Steve Miller later op ‘The Joker’ omvormde tot “the pompatus of love”. In 1965 scoort Jewel Akens – een protégé van soulicoon Sam Cooke – in de Lage Landen zijn enige grote hit met **‘The Birds And The Bees’**. In de kersverse Nederlandse Top 40 bereikt de single de n°2 en houdt het 24 weken vol in die hitlijst. Op het label van de single staat Barry Stuart als songwriter, maar volgens insiders is dit een pseudoniem van de 12-jarige (!) zoon van Jewels platenbaas en producer Herb Newman. Op de opname zijn o.a. drummer Hal Blaine van The Wrecking Crew en pianist en later succesvol singer-songwriter Leon Russell te horen. Het opvallende gitaargeluid werd verkregen door de gitaar in een orgelversterker in te pluggen. Jewel Akens kan het succes van ‘The Birds And The Bees’ nooit herhalen, maar hij blijft wel veel optreden. Telkens eert hij zijn mentor Sam Cooke. Hij zingt ook nog in een latere incarnatie van The Coasters en The Dots, treedt met The Monkees op en blijft actief tot medio jaren ’70. Jewel Akens (79) overlijdt op 1 maart 2013 aan complicaties na een rugoperatie.

The Allison Sisters
Are You Sure? (1961)
 NOOR (n°1), NL, VK (n°2), VL (n°7)

2 Het zesde Eurovisiesongfestival werd op 18 maart 1961 na de overwinning van Jacqueline Boyers met ‘Tom Pillibi’ gehouden in het Franse Cannes. Jean-Claude Pascal bezorgde Luxemburg met ‘Nous Les Amoureux’ de eerste zege. Bob Benny deed na 1959 voor een tweede keer voor België mee, maar eindigde met ‘September, Gouden Roos’ met één punt gedeeld laatste. Sommigen weten dit aan de vermeende medeplichtigheid van de Belgische staat aan de toen actuele moord op de Congolese premier Patrice Lumumba. De Nederlandse Greetje Kauffeld deed het met ‘Wat Een Dag’ al niet veel beter, ze werd tiende op 16 deelnemende landen met zes punten. De grootste Eurovisie-hit van 1961 was voor het duo dat tweede was geëindigd. **The Allison Sisters** bezorgden met het sterk naar Everly Brothers-model gemaakte **‘Are You Sure?’** het VK voor het derde opeenvolgende jaar het zilver. Bob Day en John Alford werden voorgesteld als “broers”, maar waren dat dus niet. Daarmee waren ze dus zowat voorlopers van o.a. The Walker Brothers of de Ramones! ‘Are You Sure?’ was in de Britse top 40 de eerste top 10-notering voor een Britse Songfestival-inzending. Het liedje ging ook de geschiedenis in vanwege de grammaticale lapsus “Comes tomorrow, you won’t want me”. En let ook op het platenhoesje: “Winners Eurovision Song Contest 1961”! Bob Day (72) overleed op 25 november 2013 na een lang ziekbed, John Alford op 23 september 2024 op zijn 84ste.

The American Breed
Bend Me, Shape Me (1968)
 N-ZI (n°1), VS (n°5), NL (n°8), VL (n°12)

3 De Amerikaanse popband **The American Breed** werd door zanger/gitarist Gary Loizzo als Gary & The Knight Lites al in 1958 opgericht in Cicero, Illinois. ‘Step Out Of Your Mind’ is in 1967 een eerste Amerikaanse top 30-hit. Andere singles doen het een stuk minder goed. In 1968 hebben ze de enige hit uit hun bestaan te pakken met de oorworm **‘Bend Me, Shape Me’**. Het origineel van ‘Bend Me, Shape Me’ stamt uit 1966 en is van de Amerikaanse rock-’n-rollband The Outsiders. De classic werd geschreven door Scott English (pseudoniem van Sheldon English), die later ook voor Barry Manilow de n°1-hit ‘Mandy’ uit zijn pen liet vloeien. De andere co-writer Larry Weiss schreef dan weer een andere Amerikaanse n°1-hit, ‘Rhinestone Cowboy’ voor Glen Campbell. Verschillende artiesten scoorden hits met een coverversie. In de Britse top 40 is het de Welshe band Amen Corner die met ‘Bend Me, Shape Me’ in maart 1968 op n°3 staat. Met ook nog discozangeres Gilla en in 1990 Luc Steeno en Sandra Kim (‘Bel Me, Schrijf Me’) stond ‘Bend Me, Shape Me’ in vier verschillende versies in de hitlijsten. Gary Loizzo werd vanaf de seventies een veelgevraagd producer, o.a. voor Styx, REO Speedwagon, Bad Company, Survivor en Tenacious D en won in die hoedanigheid twee Grammy’s. Hij verliest op 16 januari 2016 op 70-jarige leeftijd de strijd tegen pancreaskanker. Drummer Michalak (75) overleed op 21 december 2017.

**The Association
Along Comes Mary (1966)**

VS (n°7), NL (n°34)

4 **The Association** is een van de vele Californische sunshine-popbands uit de sixties. De vocalgroep was een van de belangrijkste acts op het Monterey Pop Festival in 1967, de voorloper van alle grote festivals. The Association werd door Jules Alexander en Terry Kirkman in 1965 opgericht. Voordien speelden ze samen in de groep The Inner Tubes, waarin op een bepaald moment ook David Crosby en Cass Elliot zaten. The Association – de groepsnaam was een idee van Kirkmans verloofde – was vooral in de VS erg populair met hits als ‘Cherish’, ‘Never My Love’ en de debuuthit **‘Along Comes Mary’**. Volgens songwriter Tandy Almer stond “Mary” voor marihuana. Met ‘Windy’ scoorde The Association na ‘Cherish’ een tweede Amerikaanse n°1-hit. Later werd een instrumentale versie van jazzgitarist Wes Montgomery ook nog een top 40-hit in de VS. Ook Astrud Gilberto, Billy Paul en Barry Manilow namen een versie op. In Europa werd ‘Windy’ geen hit en is ‘Along Comes Mary’ hun enige bescheiden succes. Op de opname speelde o.a. drummer Hal Blaine van The Wrecking Crew. The Association ging in 1978 uit elkaar, om een jaar later weer samen te komen. Meer dan 30 muzikanten maakten ooit deel uit van de groep. De band bestaat nog steeds, maar Jules Alexander en Jim Yester zijn de enige overgebleven leden van het eerste uur. ‘Along Comes Mary’ werd in 1998 gecoverd door The Bloodhound Gang, die er een grote hit in de Duitstalige landen mee scoorde.

**Len Barry
1-2-3 (1965)**

VS (n°2), VK (n°3), N-ZL (n°6), VL (n°8)

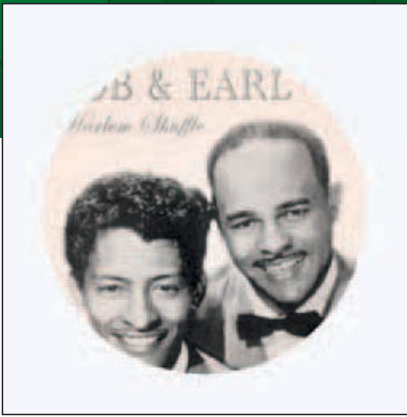
5 De Amerikaanse zanger **Len Barry** (*12 juni 1942 als Leonard Borisoff) geldt als een van de eerste zogenoemde blue-eyed soulzangers. Barry scoorde in 1965 zijn grootste hit met **‘1-2-3’**. De songschrijvers werden destijds door Motown aangeklaagd omdat het nummer te zeer zou lijken op ‘Ask Any Girl’, de B-kant van The Supremes-hit ‘Baby Love’. Na een twee jaar durend juridisch getouwtrek kregen Holland-Dozier-Holland 15% van de royalty’s en werden ze vermeld als co-writers. Ironisch genoeg werd ‘1-2-3’ van een Amerikaanse n°1 gehouden door ... ‘I Hear A Symphony’ van The Supremes! Len Barry kende in de eerste helft van de sixties succes met The Dovells. Deze groep scoorde twee Amerikaanse top 3-hits. Ze traden in die periode ook op met James Brown. Voor ‘1-2-3’ kreeg Barry een Grammy-nominatie. Len scoorde in de VS en het VK nog een aantal kleinere hits. Later schrijft hij ook mee aan songs voor andere artiesten. De bekendste zijn ‘Love Town’ van Booker Newberry III en vooral de Britse n°2-hit ‘Zoom’ van Fat Larry’s Band. De drumtrack van ‘1,2,3’ werd in 1994 gebruikt door de Schotse singer-songwriter Edwyn Collins op zijn n°1-hit ‘A Girl Like You’. Len Barry (78) overleed op 5 november 2020 aan de gevolgen van beenmergkanker.

**Blind Faith
Well All Right (1969)**

NL (n°23)

6 De Engelse band **Blind Faith** ontstond begin 1969 na het uiteenvallen van Traffic en Cream. Met Steve Winwood en Eric Clapton in één groep werd voor het eerst de term ‘supergroep’ gebruikt. De excentrieke drummer Ginger Baker en multi-instrumentalist Ric Grech maakten de line-up compleet. Blind Faith kende eigenlijk vanaf de start al een slecht gesternte. Eric Clapton had liever Jim Capaldi (Traffic) als drummer gehad en al vanaf het begin waren er spanningen tussen Claptons en Winwoods managers Robert Stigwood en Chris Blackwell en de bandleden. Vooral Stigwood wilde in zo kort mogelijke tijd geld verdienen, terwijl de groepsleden de tijd wilden nemen om te repeteren en songs te schrijven. Op 7 juni 1969 debuteert Blind Faith voor 100.000 toeschouwers in het Londense Hyde Park. De groep is helemaal niet tevreden over het optreden. Na een Amerikaanse tour van zeven weken hebben Eric Clapton en Steve Winwood er dan ook genoeg van en stappen op. De enige lp ‘Blind Faith’ komt op n°1 in o.a. het VK, de VS en Nederland. **‘Well All Right’**, een cover van Buddy Holly, wordt als enige single uitgebracht en staat in het najaar van ‘69 enkel in de Nederlandse top 30. Op de controversiële platenhoes staat een foto van een 11-jarig meisje met naakt bovenlijf afgebeeld. In haar handen houdt ze een gebeeldhouwd vliegtuig vast met een opvallend fallische snuit. In de VS werd dan ook gekozen voor een alternatieve cover met een foto van de bandleden. Het meisje stelde volgens fotograaf Bob Seidemann de onschuld voor en het vliegtuig de kennis van mensen. De groepsnaam werd pas na de creatie van de albumhoes gekozen. Seidemann had zijn foto “Blind faith” gedoopt. Ginger Baker (80) overleed op 6 oktober 2019. Het lichaam van Ric Grech begaf het al op 17 maart 1990 als gevolg van een zware alcoholverslaving. Hij werd slechts 43 jaar.

Bob & Earl
Harlem Shuffle (1963/1969)

VK (n°7), VL (n°8), NL (n°8), VS (n°44)

7 **Bob & Earl** was een Amerikaans duo bestaande uit Robert “Bobby” Day – niet te verwarren met Bob Day van The Allisons – en Earl Nelson. Ze zaten voordien samen in de doowop-groep The Hollywood Flames, die met ‘Buzz Buzz Buzz’ in 1957 een Amerikaanse top 15-hit scoorden. Dat ken je misschien ook in de versie van Jonathan Richman & The Modern Lovers. Bobby Day stapte echter al vlug op en had een jaar later een n°2-hit met ‘Rockin’ Robin’, waarmee Michael Jackson het in 1972 even goed deed. Day werd opgevolgd door Bobby Relf, die ook nog bij The Hollywood Flames zong en bij Valentino & The Lovers, waarin Barry White de pianist was. Deze versie van Bob & Earl scoorde enkel met **‘Harlem Shuffle’**. Het nummer – met bijhorend dansje – is gebaseerd op de instrumentale ‘Slauson Shuffletime’. De originele versie uit 1963 kwam in de VS nooit hoger dan n°44. Pas in 1969 breekt een heruitgebrachte ‘Harlem Shuffle’ door in Europa.

In 1986 wordt de soulclassic opnieuw een grote hit in de uitvoering van The Rolling Stones, die het opnamen voor hun album ‘Dirty Work’, waaraan o.a. Anton Fig (sessiedrummer van Kiss) en medeoprichter (maar in 1963 ontslagen pianist) Ian Stewart meewerkten. Stewart overleed nog voor ‘Dirty Work’ in de winkel lag. De plaat werd aan hem opgedragen. In het koortje zongen o.a. Jimmy Cliff, Kirsty MacColl, Tom Waits, Patti Scialfa (mevrouw Bruce Springsteen) en actrice Beverly D’Angelo.

Bonzo Dog Doo-Dah Band
I'm The Urban Spaceman (1970)

VK (n°5)

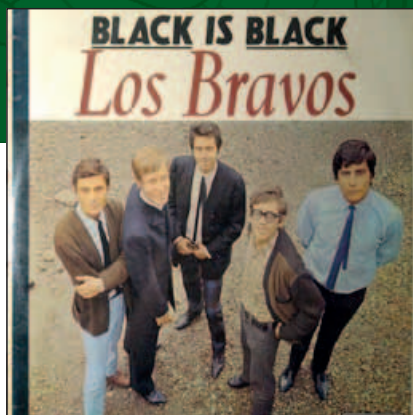
8 De Engelse schrijver/komiek/muzikant Neil Innes is vooral bekend vanwege de **Bonzo Dog Doo-Dah Band** en de Beatles-pastiche The Rutles, en vanwege zijn connectie met Monty Python.

The Bonzo Dog Doo-Dah Band werd in 1962 opgericht door studenten van een kunstacademie. De groep combineerde jazz, psychedelische pop, cabaret en avant-garde. Ze braken door dankzij de ITV-comedyshow Do Not Adjust Your Set, waarin ook o.a. Eric Idle, Terry Jones en Michael Palin van het latere Monty Python te zien waren. Veel songs zijn een parodie op Britse gewoonten. The Bonzo Dog Doo-Dah Band speelde in 1969 op het Isle of Wight Festival en de band ging ook op een Amerikaanse tournee met The Who en The Kinks. De band bracht tussen 1966 en 1972 vijf lp's en acht singles uit.

Het nummer ‘Death Cab For Cutie’ was in 1967 te horen in The Beatles-film Magical

Mystery Tour en leverde de inspiratie voor de groepsnaam van de gelijknamige Amerikaanse alternatieve rockband. Van de Bonzo Dog Doo-Dah Band wordt **‘I'm The Urban Spaceman’** op single uitgebracht. Het nummer staat op de Europese editie van de lp ‘Tadpoles’. Op de Amerikaanse persingen werd ‘I'm The Urban Spaceman’ weggelaten. Het nummer is een productie van ene Apollo C. Vermout, een pseudoniem dat eigenlijk niemand minder was dan Paul McCartney én later Elton John-producer Gus Dudgeon. The Beatles waren erg grote fans van de groep. Neil Innes ontving er de Ivor Novello Award voor. Innes overlijdt op 29 december 2019, 20 dagen na zijn 75ste verjaardag.

Los Bravos
Black Is Black (1966)

CAN (n°1), VK (n°2), NL (n°3), VL (n°4)

9 'Black Is Black' stond in 1966 hoog in de internationale hitlijsten en was van de Spaanse beatband **Los Bravos**. Die groep werd het jaar daarvoor opgericht en was een samensmelting van Los Sonor uit Madrid en The Runaways uit Mallorca. De zanger met de op Gene Pitney gelijkende stem is de Duitser Mike Kogel. Veel luisteraars dachten destijds zelfs dat 'Black Is Black' een single was van Pitney. Met zowel Europees als Amerikaans succes was Los Bravos de eerste Spaanse rockact met een wereldhit. De Engelse producer Ivor Raymonde werkte samen met klinkende namen als Dusty Springfield, The Walker Brothers, Dave Berry en later ook Julio Iglesias en Ian Dury.

Los Bravos kon geen vervolg breien aan het succes. Toetsenist Manuel Fernández (23) pleegde reeds op 20 mei 1968 zelfmoord nadat zijn kersverse bruid om het leven was gekomen bij een auto-ongeval. De opgestapte Mike Kogel werd vervangen door achtereenvolgens Bob Wright en Anthony Anderson, de broer van Yes-frontman Jon.

Na de aanslagen van 11 september 2001 was 'Black Is Black' een van de 162 liedjes die op een zwarte lijst kwamen inzake airplay. In 2019 was de sixties-classic te horen in de Quentin Tarantino-film *Once Upon A Time In Hollywood*.

Net als o.a. 'Sunny', 'Singin' In The Rain' en 'Don't Let Me Be Misunderstood' kreeg 'Black Is Black' in 1977 ook een disco-remake. Het aanstekelijke orgelriedeltje was eind 1975 - twee jaar vóór de Belle Époque-discoversie - overigens al opnieuw een dikke Europese hit in heel Europa als deel van 'I'm On Fire' voor de Britse discogroep 5000 Volts.

The Dave Brubeck Quartet
Take Five (1962/1969)

NL (n°8/n°15)

10 Er zijn maar weinig rasechte jazzliedjes die uitgroeien tot hits. 'Take Five' van **The Dave Brubeck Quartet** is een van die uitzonderingen. Het nummer is een compositie van saxofonist Paul Desmond, Dave Brubeck zelf speelt piano. De jazzclassic - met een ongewone 5/4 maat - werd in 1959 opgenomen voor het album 'Time Out'. De opnames vloten aanvankelijk niet echt. Na twintig pogingen wilde producer Teo Macero het opgeven omdat steeds een van de muzikanten het tempo kwijtraakte. Uiteindelijk lukte het een week later toch. Brubeck zag 'Take Five' als een tussendoortje. De single werd in 1962/1968 een onverwachte Britse en Nederlandse top 10-hit nadat het al in 1961 een Amerikaanse top 15-hit was. 'Take Five' werd zelfs de bestverkochte jazzsingle aller tijden! Brubeck geldt als een van de voornaamste componenten van de zogenoemde cooljazz. Hij schreef ook thema's voor tv-series en animatiereeksen, o.a. *Charlie Brown*. Tijdens WOII vormde Dave Brubeck een van de eerste multiraciale groepen. De meest succesvolle periode van het Dave Brubeck Quartet was tussen 1958 en 1968 met naast Brubeck Paul Desmond, bassist Eugene Wright en drummer Joe Morello in de gelederen.

Sinds Desmonds dood in 1977 gaan alle royalty's van 'Take Five' naar het Rode Kruis.

Dave Brubeck overleed op 5 december 2012, één dag voor zijn 92ste verjaardag. Het geplande verjaardagsconcert werd omgedoopt tot een herdenkingsconcert.

Vikki Carr
It Must Be Him (1967)

AUS (n°1), VK (n°2), VS (n°3), VL (n°15)

11 'It Must Be Him' is een nummer dat misschien minder in het collectieve geheugen is blijven hangen. Nochtans kunnen we hier ook spreken van een echte classic. Gilbert Bécaud schreef het als 'Seul Sur Son Etoile'. De Engelse tekst werd in 1967 geschreven door Mack David, de oudere broer van de legendarische Hal David. Sindsdien werden er talloze versies van opgenomen, o.a. door Shirley Bassey, Timi Yuro en Dottie West. De meest succesvolle versie is van de Amerikaanse zangeres **Vikki Carr** (*19 juli 1941). Door haar stemtimbre wordt ze vaak vergeleken met Shirley Bassey. Carr nam ook een Spaanse en een Italiaanse versie op. Haar vertolking leverde haar drie Grammy-nominaties op. 'It Must Be Him' deed het in Europa vooral goed in de Britse top 40. In Nederland bleef de single in de Tippiarade steken.

In de VS scoorde Vikki Carr tien hitsingles. Dean Martin noemde haar "de beste zangeres in de muziekscene". Vikki heeft ook het merkwaardige record op haar naam staan om voor vijf Amerikaanse presidenten te hebben gezongen, namelijk Nixon, Ford, Reagan, Bush Sr. en Clinton. Sinds de jaren 80 was ze enorm succesvol in Latijns-Amerika. In 1991 scoorde Carr met 'Cosas Del Amor' zelfs een n°1-hit in de US Latin Charts. Vikki Carr werd door producer Gerry Gallagher gevraagd om mee te werken aan een album met bewerkingen van Latijns-Amerikaanse classics. De plaat verscheen in 2017.

In 1987 was 'It Must Be Him' ook prominent te horen in *Moonstruck*, de film van Norman Jewison met Oscarwinnares Cher in de hoofdrol.

De Seventies Olifantenpijpen, Glitter en Spijkerkapsels

Geen enkel decennium kende een grotere muzikale verrijking dan de seventies. Rock vertakte zich naast psychedelica en harde rock verder tot **art rock, soft rock, yacht rock, countryrock, progressieve rock, glamrock, hardrock, heavy metal, punk** en met Black Sabbath zelfs een voorloper van doom metal. Folk evolueerde steeds meer richting singer-songwriter en soul vormde de basis voor opvolgers als **funk** en **disco**. Daarnaast krijgt het **popgenre** letterlijk alle kleuren van de regenboog met iconen als Elton John, Fleetwood Mac, Supertramp en uiteraard ABBA. Na enkele losstaande successen in de sixties schieten ook reggae en ska voorgoed uit de startblokken. In Europa gooien ook **middle-of-the-road**-acts hoge ogen en in de Lage Landen krijgen we een lawine van Vlaamse en Nederlandse vedetten – voortgestuwd door succesprogramma's als *Op Losse Groeven* en *AVRO's Toppop* – over ons heen. Het decennium wordt afgesloten met de eerste **new wave- en synthpop**-acts en op de valreep ook de eerste hiphop.

De jaren 70 kondigen zich in april al aan met een opdoffer van jewelste wanneer Paul McCartney het uiteenvallen van The Beatles aankondigt. Macca heeft dan echter de opvolger al klaar. Met Wings slaat hij een minder op rock en meer op

pop georiënteerde richting in. Hij krijgt vrijwel onmiddellijk navolging van zijn ex-collega's John Lennon en George Harrison. In de slipstream van Wings maken ook andere acts een switch naar beter in het gehoor liggende muziek, o.a. Fleetwood Mac, Elton John, Neil Young en nieuwkomers als America, Carly Simon en Carole King, die voordien vooral voor anderen schreef. In de VS bedenken ze hiervoor de nieuwe term **"Adult/Album Orientated Rock"** oftewel AOR. Op de komende bladzijden vind je in deze categorie o.a. **The Buoy's, England Dan & John Ford Coley, Cymarron** en **Player**. Onder de paraplu van de AOR breken ook o.a. The Doobie Brothers, Steely Dan en de Eagles door. Zij krijgen het etiket "yacht rock" opgeplakt. Dat zijn stuk voor stuk Amerikaanse namen, maar ook Britse varianten als McGuinness Flint en Ace (waarmee Paul Carrack doorbreekt) bestormen de (vooral Amerikaanse en Britse) hitlijsten.

De muziek van de sixties sijpelt ook nog door in **op flowerpower geënte hits** van onehitwonders als **Edison Lighthouse, Hobby Horse, Candlewick Green, Cotton, Lloyd & Christian** en **Danyel Gérard**. In Vlaanderen krijgt Will Tura begin jaren 70 stevige concurrentie van o.a. **Vlaamse idolen** als Marc Dex, Paul Severs, Willy Sommers en Jimmy Frey. O.a.

Luk Bral en **Paul Boey** zijn onehitwonders, maar ze kennen in tegenstelling tot de genoemde grote namen ook boven de Moerdijk succes. Ivan Heylen schopt het zelfs als allereerste Belg tot de n°1 in Nederland en scoort nog enkele kleinere hits. Enkele Nederlandse eendagsvliegen die opvallen, zijn de protesterende folkies van **Bots** – die het als liveband ook tot in Duitsland maken –, het in nostalgie gedrenkte **Passe-Partout** en het volkse **Börker Trio**, dat volledig in het Drents zingt.

Hét genre tijdens de eerste helft van de seventies is – zeker in het VK – de **glamrock**. David Bowie en vooral Roxy Music zijn hierin pioniers. Ze krijgen al vlug navolging van hitmakers als T.Rex, The Sweet, Gary Glitter en Mud en een *one-trick pony* als **Shabby Tiger**. Soms worden ook The Rubettes in één adem met glamrock genoemd, maar zij vallen toch eerder onder teenybopper-bands als The Osmonds. ABBA speelt in 1974 handig in op de trend van zowel glamrock als teenybopper en wint met het glamoze ‘Waterloo’ het Eurovisiesongfestival. Ze laten zich echter niet in een keurslijf dwingen en tappen uit zowat elk genre, van rock-’n-roll tot traditional tot zelfs schlager. In hun sporen scoort **Blue Swede** met hun enige hit zelfs de eerste Amerikaanse n°1 voor een Zweedse act. Medio jaren 70 heersen middle of the road en op country gerichte pop in de hitlijsten van de Lage Landen, met op kop o.a. BZN, George Baker Selection en Pussycat, maar vaak ook met nationale onehitwonders als **Air Bubble**, **Arjan Brass**, **Girly**, **Highlight** en **Match**, de opvolger van Lucifer (‘House For Sale’) met een wel erg spitsvondige naam.

Ook opvallend is het succes van de **instrumentals**.

O.a. **Space**, **Richard Clayderman**, **Frank Mills**, **Yannis Markopoulos** en **The Brighthouse & Rastrick Band** scoren naast outsiders als Jonathan Richman & The Modern Lovers en grootheden als James Last, Jean-Michel Jarre en The Shadows slechts één grote tekstloze hit, maar het zijn wel klassiekers geworden. Synthesizer-pionier ‘Popcorn’ staat zelfs in verschillende uitvoeringen op n°1 in Nederland.

Reggae en **ska** kwamen in de sixties al op, maar worden in de seventies mainstream genres met naast o.a. Bob Marley en Jimmy Cliff eenmalige successen voor **Althea & Donna**, **Greyhound**, **Bob & Marcia**, novelty-act **The Piglets** en **Baba & Roody** en zelfs Eric Clapton, Mick Jagger en 10cc wagen zich mét succes aan het Caraïbische genre.

Het folkgenre kent in de seventies een opleving. **Lindisfarne** is halverwege het decennium heel populair. Enkele jaren later maakt het Britse, maar volstrekt uniek klinkende **Chorale** indruk. In Vlaanderen blijkt **Pendulum** een kweekvijver voor toekomstige kanjers als Erik Van Neygen, Firmin Michiels en Mich Verbelen. Ook opvallend: met **Aguaviva**, **Jarcha** en **Erasmus Carlos** staan er een aantal Spaanstalige protestsongs hoog in de Nederlandse hitparade. Ook

de Franse artiesten beleefden hoogtijdagen, met o.a. Claude François, Julien Clerc, Gérard Lenorman, Joe Dassin, Charles Aznavour en Nederlander Dave – die door Frankrijk geadopteerd werd – als uithangborden, maar ook ruimte voor mindere goden als **C. Jérôme**, **Stone & Charden** en zelfs operazangeres **Eve Brenner**.

Van de punkrage in het VK – en met de Ramones in de VS – is hier in de tweede helft van de jaren 70 maar weinig te merken in de hitlijsten. Het is zelfs zo dat de grootste punkhit hier eigenlijk een parodie van Belgische makelij is, ‘Ca Plane Pour Moi’ van Plastic Bertrand. Punkbands als Blondie, The Shirts, The Stranglers en The Clash evolueren al vlug naar een meer melodieuze mix van punk, pop en andere genres en zijn daarmee zowat pioniers van de new wave. Onehitwonder **The Knack** scoort met ‘My Sharona’ in 1979 in de VS zowat de grootste hit in het genre, goed voor wekenlang n°1. Blondie herhaalt dit het volgende decennium zelfs meermaals. Punk ‘siert’ wel op veel plaatsen het straatbeeld, maar wordt in de hitparade volledig overklast door **middle of the road** en vooral **disco**. Zelfs rock-habitués als The Rolling Stones, David Bowie, Roxy Music, Electric Light Orchestra, Paul McCartney en Blondie wagen zich aan floorfillers. Eendagsvliegen als **Alicia Bridges**, **Leif Garrett**, **Rick Dees**, **Frantique** en **Al Hudson** vullen naast o.a. “Queen Of Disco” Donna Summer en de eurodisco van Boney M. en Silver Convention vlotjes de dansvloer. In Vlaanderen verrast zelfs klassiek gitarist Francis Goya als **Discothèque** met een medley van intro’s op een discobeat. ‘The Best Disco In Town’ van The Ritchie Family zette in 1976 al de trend van een medley begeleid door de “four on the floor” in gang. O.a. Johnny “Guitar” Watson, Jimmy “Castor” Bunch, **CJ & Co**, **Mother’s Finest** en het Belgische **Chakachas** houden naast o.a. Stevie Wonder de eer van de funk hoog.

Tussen al deze stromingen is er ook ruimte voor novelty-acts als Mr. Walkie Talkie (eigenlijk muzikale kameleon Drafï Deutscher, zie ook Masquerade in de eighties), het Belgische **Yamasuki’s**, **Squallor** en **Dan The Banjo Man**, het alter ego van Phil Cordell, die zo met ook Springwater verantwoordelijk is voor twee onehitwonders. De laatste hitparade van de jaren 70 – zowel in Vlaanderen als Nederland, maar ook in de VS en het VK – zegt genoeg. Dit is een bont allegaartje aan uiteenlopende stijlen, van de rock van Pink Floyd, via de new wave van Blondie en The Shirts, tot de disco van Amii Stewart en Freddie James, de middle of the road van Mac Kissoon, Luv’ en Julio Iglesias, de rock-’n-roll van Queen en Ruth McKenny, de (euro)pop van ABBA en Boney M. tot novelty-hits van Urbanus en voetbalploeg Nottingham Forest & Paper Lace. We kunnen dan ook met recht en rede stellen dat de seventies het meest kleurrijke en diverse decennium is.

Ace
How Long (1975)

VS (n°3), VK (n°20)

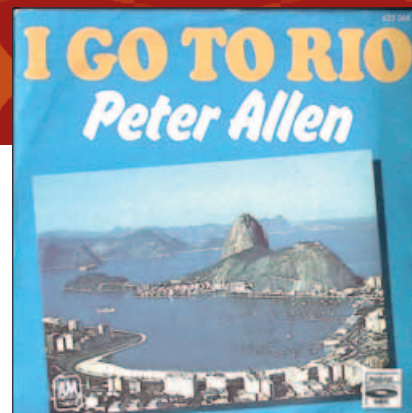
98 Paul Carrack, Alan King, Steve Witherington en Terry Comer richtten in 1972 in Sheffield de band Ace Flash And The Dynamos op. Voordien zaten ze in diverse groepjes. De naam wordt al snel ingekort tot **Ace**. De band brengt een mix van pop, funk en een vleugje jazz. Ace circuleert een aantal jaren in het pub-rockcircuit alvorens ze in 1974 het debuutalbum 'Five-A-Side' uitbrengen. Drummer Witherington is dan al vervangen door Fran Byrne. De eerste single '**How Long**' wordt meteen hun *signature song* en enige hit. Zowel de single als de lp doen het merkwaardig genoeg in de VS veel beter dan in het VK. 'Five-A-Side' schopt het in de Billboard 200 tot n°11 en 'How Long' is er een top 3-hit. Op het eerste gehoor gaat het nummer over overspel, maar Paul Carrack schreef 'How Long' nadat hij had ontdekt dat bassist Terry Comer in het geheim samenwerkte met Sutherland Brothers & Quiver, een andere vorm van ontrouw dus. De eerste versie van 'How Long' was een Motown-achtige uitvoering. Wanneer 'How Long' in 2020 – 45 jaar na de eerste release – in een reclame voor Amazon Prime wordt gebruikt, staat de song op n°1 in de Billboard Rock Digital Song Sales Chart! Paul Carrack was niet de vaste zanger op de Ace-songs. De bandleden wisselden elkaar af. Na twee geflopte albums houdt Ace het in 1977 voor bekeken. Carrack, Comer en Byrne sluiten zich aan bij de begeleidingsgroep van Frankie Miller. Paul Carrack is op een blauwe maandag toetsenist bij Roxy Music alvorens in 1980 zijn solodebuut 'Nightbird' uit te brengen. Een jaar later speelt en zingt hij een tijd bij Squeeze. In 1983 breekt Paul Carrack solo door met de hitsingle 'I Need You' uit de lp 'Suburban Voodoo'. Hij blijft een veelgevraagd gastmuzikant en kent erg veel succes met Mike + The Mechanics.

Air Bubble
Racing Car (NL) (1976)

NL (n°7), VL (n°9)

99 De Nederlandse band **Air Bubble** komt in augustus 1976 zowel in Vlaanderen als in Nederland binnen in de hitlijsten met hun single '**Racing Car**', net als Will Tura's 'Arme Joe' het verhaal over een onfortuinlijke racefreak. Air Bubble – muzikaal wat schatplichtig aan The Hollies - is afkomstig uit Apeldoorn. De groep bestaat uit de broers André, Ben en Henk Groote en Cor Mestebeld. Als Geebros hebben zij in 1968 een Nederlandse hit met 'Henry The Horse'. 'Racing Car' blijft de enige hit voor Air Bubble. Een van de componisten, Erbee, is in 1981 verantwoordelijk voor het succes van 'The Caribbean Disco Show', een n°1-hit in Vlaanderen en Nederland voor Lobo. Het is eigenlijk een alias van producer Roy Beltman, die later veel succes kent met BZN. Schrijver Ilja Gort komen we in 1980 in de hitlijsten tegen als producer van 'Don't Come Stoned And Don't Tell Trude' van Max 'n Specs. In 1977 neemt Air Bubble deel aan het Nationaal Songfestival met 'Jany'. Hedy Lester wint uiteindelijk met 'De Mallemolen'. Andre Groote wordt in de eighties bekend als paragnost dankzij zijn medewerking aan *Het Zwarte Gat*, een populair programma op Radio Veronica. Ben Groote overleed in 2017 aan een hartstilstand.

Peter Allen
I Go To Rio (1978)

AUS (n°1), NL (n°18), VL (n°30)

100 Het zomerse '**I Go To Rio**' is een van de meest succesvol gecoverde en geciteerde liedjes van de voorbije 50 jaar. In 1977 werd de song al eens gecoverd door Claude François op 'Je Vais à Rio'. Lorca boetseerde er de n°1-hit 'Ritmo De La Noche' (1990) uit en in 2011 vormde het dan weer de basis van 'Every Teardrop Is A Waterfall' van Coldplay. De originele uitvoerder is de flamboyante Australiër **Peter Allen**. Hij scoorde bij ons enkel met 'I Go To Rio', maar schreef talloze nummers die in de versie van enkele wereldsterren hits werden. Zo scoorden Olivia Newton-John en Elkie Brooks met zijn nummers. De grootste hit als songwriter was echter 'Arthur's Theme', een Amerikaanse n°1 voor Christopher Cross in 1981. Met 'I Go To Rio' stond hij op n°1 in Australië. In Vlaanderen en Nederland werd het (pas in 1978) een kleinere hit. Ook Bellini, De Romeo's, Liliane St. Pierre en Peggy Lee namen een coverversie op. In de VS is de uitvoering van Pablo Cruise een top 50-hit. Peter Allen kende een moeilijke jeugd. Zijn vader – een getraumatiseerde oorlogsveteraan – pleegde in 1958 zelfmoord, iets waar grootvader George nooit overheen kwam. Peter schrijft hier later het melancholische nummer 'Tenterfield Saddler' over. Peter Allen was een tijd gehuwd met Liza Minelli, maar na de scheiding kwam hij uit voor zijn homoseksualiteit. Hij overleed op 18 juni 1992 op zijn 48ste aan de gevolgen van aids, net als zijn partner acht jaar daarvoor. Er werd een musical over het leven van Peter Allen gemaakt, *The Boy From Oz*. Hugh "Wolverine" Jackman speelde daarin de hoofdrol. Zijn prestatie leverde hem een Tony Award op.

The Allman Brothers Band *Jessica* (1971)

NL (n°29), VS (n°68)

101 Duane Allman richt met zijn broer Gregg in 1969 **The Allman Brothers Band** op. Voordien was hij als sessiemuzikant te horen op albums van Aretha Franklin, Arthur Conley en Derek & The Dominoes.

De eerste twee albums bleven wat onder de radar, maar met het livealbum 'At Fillmore East' breekt The Allman Brothers Band in 1971 door. De lp wordt beschouwd als een van de beste livealbums aller tijden.

'Ramblin' Man' (n°2) is in 1973 hun grootste Amerikaanse hit, maar '**Jessica**' groeide bij ons uit tot het bekendste nummer van de band en hun enige hit. De instrumentale classic staat op het vierde album 'Brothers And Sisters' uit 1973. Het is een ode aan de Belgische gitaarvirtuoos Django Reinhardt. 'Jessica' is namelijk zo gecomponeerd dat je enkel de twee vingers van je linkerhand moet gebruiken, het handelsmerk van Reinhardt. Het nummer zelf is vernoemd naar de dochter van medeoprichter Dickey Betts. Toen hij het schreef, stuitte zij heel de tijd door de woonkamer.

'Jessica' werd nooit een écht grote hit maar zit dankzij het tv-programma *Top Gear* - waarvan het de tune werd - in het collectief geheugen. Presentator James May reproduceerde het nummer in een aflevering uitsluitend met het geluid van uitlaten van auto's.

Duane Allman (24) bezwijkt op 29 oktober 1971 aan de verwondingen die hij opliep bij een motorongeluk enkele uren daarvoor. Een jaar later verongelukt ook bassist Berry Oakley onder dezelfde omstandigheden. Drummer en lid van het eerste uur Butch Trucks (69) schoot zich op 24 januari 2017 door het hoofd en Gregg Allman (69) bezweek vier maanden later aan de gevolgen van leverkanker. Sinds 1995 staat The Allman Brothers Band in de Rock And Roll Hall Of Fame.

Althea & Donna *Uptown Top Ranking* (1978)

VK (n°1), NL (n°25)

102 Het Jamaicaanse duo Althea (Forrest) en Donna (Reid) - op dat moment 17 en 18 jaar - scoort in februari 1978 een verrassende Britse n°1-hit met '**Uptown Top Ranking**'. De basistrack van het nummer is 'I'm Still In Love With You' van the godfather of rocksteady Alton Ellis, die nog samenwerkte met John Holt (The Paragons). Ook de dj/producer Trinity (pseudoniem van Joe Gibbs) gebruikte het in 1977 voor zijn 'Three Piece Suit'. Dit was een van de eerste opnames waarop de legendarische ritmesectie van Sly Dunbar en Robbie Shakespeare te horen is. Producers Errol Thompson en Joe Gibbs zijn ook verantwoordelijk voor de n°1-hit 'Someone Loves You Honey' van June Lodge.

Zoals vaak, kwam het succes van 'Uptown Top Ranking' er toevallig. Eigenlijk hadden **Althea & Donna** het een beetje voor de lol opgenomen,

maar de single kwam in de handen van BBC Radio 1-coryfee John Peel terecht. Hij draaide 'Uptown Top Ranking' eind 1977 al, waarna hij bedolven werd onder de vraag om het nummer nog eens te draaien en waar de single te koop was. Na een optreden in *Top Of The Pops* was het hek echter van de dam en werden Althea & Donna naar de top van de chart gekatapulteerd. Ze werden daarmee het jongste vrouwenduo met een Britse n°1-hit.

In Nederland komt 'Uptown Top Ranking' ondanks het predicaat Alarmschijf niet hoger dan de top 25. In Vlaanderen missen ze de top 30. Voor Althea & Donna bleef het ook bij deze ene hit. Voormalig Five-zanger Abs gebruikt het nummer op zijn beurt voor zijn solodebuut 'What You Got' in 2002.

Amphora
Timothy (1979)
NL (n°41)

103 **Amphora** was een middle-of-the-roadgroep uit het Noord-Hollandse kustdorpje Castricum. De band bestond uit zangeressen Jolande Siffels en Hanneke de Vries, de broers en zus Eric (gitaar), Peter (basgitaar) en Linda Bor – destijds een van de zeldzame Nederlandse drumsters – en toetsenist Johan Hoogland. Met het ABBA-achtige **‘Timothy’** scoort Amphora in de zomer van 1979 hun enige hitje. De single kende een veelbelovende start – verkozen tot NCRV Favorietschijf, gepluigd door Frits Spits in ‘De Avondspits’ en te gast in *Ter Land, Ter Zee En In De Lucht* – maar een groot succes werd het niet. Het blijft bij ook deze ene single, want de groep houdt het kort hierna voor bekeken. Jolande sluit zich hierna aan bij de Dizzy Man’s Band en zingt ook bij de groep Match – een voortzetting van Lucifer – die met het door Hans Vermeulen geschreven en geproduceerde ‘Maggie’s Ambitious Mother’ in 1977 een Nederlandse hit scoren. Johan Hoogland komen we later weer tegen in het reeds in 1968 opgerichte G’race, dat o.a. pas met zijn komst commercieel succes kent.

Angel
Winter Song (winter) (1978)
NL (n°20)

104 De Amerikaanse band **Angel** werd in het midden van de seventies opgericht door bassist Mickie Jones en Punky Meadows, een buurjongen en jeugdvriend van de legendarische gitarist Link Wray, bij ons vooral bekend van de hit ‘Red Hot’, waarop hij samenwerkte met Robert Gordon. Met de English Setters speelde Meadows voorprogramma’s van o.a. Neil Diamond en The Yardbirds. Angel werd ontdekt door Gene Simmons van Kiss. Hij bezorgde ze ook een contract op Casablanca Records. In tegenstelling tot de vier gemaskerde rockers gingen de (androgyn) leden van Angel volledig in het wit gekleed. Het logo van de groep is een ambigram. Wanneer je hem ondersteboven zet, kun je de naam ook lezen. **‘Winter Song’** is in 1978 de enige grote hit. Ondanks de sterk aanwezige kerstsfeer met belletjes, *tubular bells* en een kinderkoor werd het pas in de lente een top 20-hit in Nederland. De single staat op het vierde album ‘White Hot’. Hun toch wel redelijk verwijfde imago werd door Frank Zappa ooit op de korrel genomen in het nummer ‘Punky’s Whips’. Na het uiteenvallen van de groep werkten de muzikanten samen met o.a. UFO en White Lion. Mickie Jones (56) overleed op 5 september 2009 na een lange strijd tegen longkanker. Nadat zanger Frank DiMino en Punky Meadows een tijd met eigen versies van de band hadden opgetreden, sloegen ze in 2019 de handen weer in elkaar. Sindsdien treden ze weer als Angel op, mét de witte kostuums! Met ‘Risen’ werd zelfs een eerste album in 20 jaar tijd uitgebracht. De plaat kreeg lovende recensies en stond in een aantal Billboard-charts. Frank DiMino werkte ook mee aan de soundtrack van *Flashdance* en *Metropolis*.

Aguaviva
Poètes Andaluces (1971)
NL (n°2)

105 Een behoorlijk onderge-sneeuwde zomerhit uit 1971 is **‘Poètes Andaluces’** van de Spaanse groep **Aguaviva** (soms weleens foutief vermeld als Aquaviva). De band werd opgericht door José Antonio Munoz en Manolo Diaz. Deze laatste schreef ook liedjes voor o.a. Massiel. Aguaviva onderscheidde zich van genregenoten omdat hun teksten bijna uitsluitend bestonden uit gedichten van o.a. Blas de Otero, Garcia Lorca en Leon Felipe. De groep combineerde deze lyrics met koorzang en gebruikte soms ook muziek van The Rolling Stones en Lou Reed. De Nederlandse top 5-hit ‘Poètes Andaluces’ – in de kersverse Daverende Dertig van de n°1 gehouden door ‘Soldier’s Prayer’ van Oscar Harris – is gebaseerd op een gedicht van Rafael Alberti. Alberti schreef het gedicht in 1950 als aanklacht tegen het regime van generaal Franco en leefde sindsdien in Rome in ballingschap. Munoz en Diaz reisden naar Italië om toestemming te vragen om de tekst te mogen gebruiken. Het was merkwaardig genoeg een van de liedjes die niet werden geboycot door het regime van de dictator. Het succes van ‘Poètes Andaluces’ is te danken aan hun optreden op het Filmfestival van Venetië in 1970, meteen hun eerste performance buiten Spanje. Nadien volgden nog de belangrijke Midem-beurs en het Filmfestival van Cannes. In 1971 nam Aguaviva deel aan het Sanremo Festival, waar ze als achtste eindigden. In totaal maakten zo’n 32 muzikanten deel uit van Aguaviva. Wanneer de groep er in 1979 mee ophoudt, hebben ze acht albums uitgebracht.

Argent
Hold Your Head Up (1972)

VK (n°5), VS (n°5), NL (n°23)

106 Het gebeurt niet zo vaak dat een Britse band eerst in het buitenland succes kent en daarna pas op het thuisfront. Het overkwam de groep **Argent** in 1972 als een van de eersten. Rod Argent zat in de sixties met o.a. Colin Blunstone in The Zombies. Russ Ballard speelde bij Unit 4 + 2. In 1969 richt Rod zijn eigen band Argent op. De groep scoort in het voorjaar van 1972 zijn grootste hit met het door hem geschreven **'Hold Your Head Up'**. De single staat in januari eerst in de Nederlandse top 30 voordat Argent ook in de Britse top 40 binnenkomt. In de zomer van 1972 werd het ook in de VS hun grootste hit. Hun andere (Britse top 20-) hit was 'God Gave Rock 'n' Roll To You' (geschreven door Russ Ballard), dat in 1992 eveneens een Britse top 5-hit wordt voor Kiss nadat het gebruikt was in de film *Bill & Ted's Bogus Journey*. Rod Argent schreef en produceerde later songs voor o.a. Tanita Tikaram en Joshua Kadison. Russ Ballard ontpopt zich als een echte hitschrijver met successen als 'New York Groove' (Hello en succesvol gecoverd door Kiss-gitarist Ace Frehley), 'You Can Do Magic' (America), 'Since You've Been Gone' (Rainbow), 'So You Win Again' (Hot Chocolate) en solohits voor beide ABBA-dames: 'I Know There's Something Going On' (Frida) en 'Can't Shake Loose' (Agnetha Fältskog). Rick Wakeman, keyboardspeler bij o.a. Yes, noemde de Hammond-solo in 'Hold Your Head Up' de beste uit de popgeschiedenis. Een van de stichtende bandleden was bassist Jim Rodford. Hem komen we later opnieuw tegen bij The Kinks. Hij speelt van 1978 tot het uiteenvallen in 1997 bij de band. Rodfords (76) overleed op 20 januari 2018 door een ongelukkige val van de trap gooide roet in het eten van The Kinks-reünie.

Ashton, Gardner & Dyke
Resurrection Shuffle (1971)

VK (n°3), NL (n°27), VL (n°28), VS (n°40)

107 Het Britse rocktrio **Ashton, Gardner & Dyke** scoort in 1971 met de opzweepende single **'Resurrection Shuffle'** in de Lage Landen en de VS een bescheiden hit, maar in de Britse top 40 (n°3) is dit een gigantisch succes. Ashton, Gardner & Dyke bestond uit zanger/gitarist Tony Ashton, bassist Kim Gardner en drummer Roy Dyke. Ashton en Dyke speelden in diverse bands in Blackpool en bij George Harrison. Gardner kende succes met The Creation ('Painter Man'). Mick Liber, het officiële vierde bandlid, zat bij Python Lee Jackson. De opvolgers kunnen niet tippen aan het succes van 'Resurrection Shuffle'. O.a. Tom Jones en Clarence Clemons nemen er coverversies van op. Ashton, Gardner & Dyke brachten tussen 1969 en 1972 drie albums uit. Tony Ashton speelde nadien nog in Medicine Head. Hij produceerde in 1973 hun grootste hit 'One And One Is One', eveneens een Britse top 3-hit én een onehitwonder. Van de drie kernleden is enkel Roy Dyke nog in leven. Tony Ashton (55) bezweek op 28 mei 2001 aan de gevolgen van kanker, Kim Gardner (53) verloor nog geen half jaar later, op 24 oktober 2001, eveneens zijn strijd tegen dezelfde ziekte.

Average White Band
Pick Up The Pieces (1974)

VS (n°1), VK (n°6)

108 In 1974 scoorde de **Average White Band** zijn grootste hit met de Amerikaanse n°1 **'Pick Up The Pieces'**. De single was ook een van de eerste grote successen voor producer Arif Mardin, die er een Grammy Award mee won. Hij ontving er de Grammy voor Beste Producer voor. De legendarische saxbroers Randy en Michael Brecker spelen mee op de opname. De Average White Band werd in 1972 in Schotland opgericht en brak door nadat ze het voorprogramma mochten verzorgen van de comebackconcerten van Eric Clapton in 1973. Een aantal bandleden speelden voordien als sessiemuzikanten, o.a. op 'My Ding-A-Ling', in 1972 een grote noveltyhit voor Chuck Berry. Met albums als 'Cup Cake' en 'Soul Searching' kent de AWB veel succes. In 1980 scoren ze een Britse top 15-hit met het door disco geïnspireerde 'Let's Go Round Again'. Een coverversie van ex-Eternal-zangeres Louise wordt in 1998 een nog grotere hit, n°10 in het VK. Nummers van de AWB worden gretig gesampled door o.a. Beastie Boys, Nas, A Tribe Called Quest en Arrested Development. In 1983 ging de groep uit elkaar, maar kwam in 1989 weer bij elkaar. Ze hebben dan nog een Nederlandse radiohit met 'The Spirit Of Love' uit 'Aftershock', hun eerste album in zeven jaar tijd. Aan die plaat werkten Chaka Khan en Ohio Players mee. Robbie McIntosh (24) bezweek al op 23 september 1974 tijdens een feestje aan een overdosis heroïne. Bandlid Alan Gorrie kreeg op hetzelfde feestje een overdosis, maar hij werd nipt gered door Cher! De opvolger van de overleden McIntosh was Steve Ferrone. Hij werd later bekend met zijn werk bij Duran en Tom Petty & The Heartbreakers en veelvuldig sessiewerk. Medeoprichter Malcolm ("Molly") Duncan (74) overleed in oktober 2019.

De Eighties Video Killed The Radio Star

De **new wave** was aan het eind van de seventies zowat de belangrijkste nieuwe muziekstroming. Deze lijn werd met het aanbreken van de jaren 80 doorgetrokken door toekomstige iconische acts als o.a. The Cure, Simple Minds, U2, The Smiths en Siouxsie and the Banshees. Hun socio-culturele teksten – vaak over de socio-economische malaise van toen en snieren aan het adres van “Iron Lady” Margaret Thatcher – bleven overeind, maar er werd steeds meer aandacht besteed aan melodie. Duran is een van de eersten die uitpakten met een sterk doordacht imago en spectaculaire videoclip, gekatalyseerd door de komst van MTV. Ook de onderwerpen in de teksten – steeds vaker over de liefde en gericht op tieners – wijken af van hun eerdergenoemde genregenoten, waardoor ze ook een jonger publiek aanspraken. Naast de op gitaar geënte acts als The Cure & co – en eenmalige singlesuccessen voor bijvoorbeeld het Duitse **Bap** of Belpop-groep **Machiavel** – ontstaat er

ook een stroming die de dan sterk opkomende synthesizer centraal zet met **synthpop-bands** als Depeche Mode, Orchestral Manoeuvres In The Dark (OMD) en The Human League, waarvan de twee laatsten eind jaren 70 al hun opwachting maakten.

Het valt op dat het hier veelal om Europese acts ging, vooral uit het VK en Duitsland (“die neue Deutsche welle”). Ook België en in mindere mate Nederland kende zijn eigen new-wave-scene die lokaal heel populair werd. Onder de diverse nationaliteiten bevonden zich onehitwonders als het Britse **Fiction Factory**, het Amerikaanse **The Breakfast Club**, **Trans-X** uit Canada, de Belgische **Nathalie**, Duitser **Peter Schilling**, het Franse **Bandolero**, **Andrea** en **Video** uit Italië en het Zweedse **Secret Service**. In Amerika waren het vooral hardere gitaargroepen als Pixies en Sonic Youth en een college band als R.E.M. die de jongeren aanspraken, al bleven zij lang in de undergroundscene hangen. Vanaf 1983

komt er in de VS zelfs een “second British Invasion” met een stroom aan Britse bands als Eurythmics, OMD, Spandau Ballet, Culture Club, Tears For Fears en The Human League die millionsellers scoren. Veel van deze bands, ook o.a. ABC en Ultravox, krijgen het predicaat “New Romantics”, met roots in de befaamde Blitz-club.

Met de komst van de samplers en drumcomputers ontstaat in Amerika wel een ander genre dat erg belangrijk zal worden, namelijk **hiphop**. De straatcultuur van de Bronx in New York staat bol van de rapartiesten, halsbrekende toeren uithalende breakdancers en graffitikunstenaars. Hiphop-pioniers als **The Sugarhill Gang**, **Grandmaster Flash**, **Kurtis Blow**, **Run-D.M.C.** en **Public Enemy** brengen een enorme vernieuwing op gang in de popcultuur met krachtige beats en sterke, eveneens kritische, socio-culturele teksten. Onder meer **Kool Moe Dee** en **The Sugarhill Gang** surfen begin jaren 80 kortstondig mee op de golven van de nieuwe hype en met **Chagrin d'Amour** wordt er zelfs een mondje Frans gerapt. **Captain Sensible** scoort bij ons zijn enige hit met de hiphop-pastiche ‘Wot!’, net als de Amerikaanse Nederlanders **Max 'n Specs**. Met **ALF** staat er dankzij de Nederlandse dj/remixer Ben Liebrand zelfs een rappend buitenaards televisiepersonage in de top 10. Naast een grootheid als Stevie Wonder houden onehitwonders als o.a. **Steve Arrington**, de **Dazz Band**, **Dale**, **Forecast** en **Rodney Franklin** het vaandel van de **soul en funk** hoog in de hitlijsten.

De komst van hiphop gaat gepaard met nog een ander fenomeen, namelijk het steeds grote wordende aandeel van de dj. Disc jockeys zouden decennia later helemaal de supersterrenstatus krijgen. Ook dat valt te herleiden tot de jaren 80. Nadat het discogenre grotendeels uitgedoofd is ontstaan stilaan subgenres, zoals (**acid**)**house** en het wat stevigere **techno** dat met loodzware beats, het volume in het rood, vaak gepaard met het gebruik van de nieuwe drug xtc vooral in het VK potten breekt. Bij house primeert de melodie nog. Naast disco wordt dan ook uit andere genres als soul, funk, soul en jazz geput. Ook deze stromingen ontstaan uit underground-subculturen en kennen hun hoofdsteden, (acid)house in Chicago en techno in Detroit. Kenmerkend voor de acid house is ook het gebruik van de iconische smiley die zijn oorsprong al in de jaren 50 kende. In het VK werd acid house zo populair dat men er sprak over de “second summer of love”. O.a. **C.C.C.P.** en de geschifte novelty-act **The Timelords** gooien hoge ogen met commerciële varianten op techno. Uiteindelijk onderging het genre zowat hetzelfde lot als de new beat in België. De meest uiteenlopende artiesten stortten zich op het genre met het oog op snel winstbejag waardoor het compleet uitgehold werd. Niet alleen house vloeit voort uit disco, ook **italo**, **HI-NRG** en de erg commerciële **dancepop** met in hun zog een reeks eendagsvliegen als **The Flirts**, **Fancy**, **Gazebo**, **K.I.D.**,

P. Lion, **Vogue** en **Massara**. House, acid en techno worden in de Lage Landen nooit even groot als over Het Kanaal. In België is er geduchte concurrentie van de eerdergenoemde eigen new beat. In Nederland geniet men al jaren van de hoogdagen van Nederlandse artiesten, met **Nederpop**-iconen als Doe Maar, Het Goede Doel, Frank Boeijen Groep en Toontje Lager als uithangborden. Zij komen ook in de Vlaamse huiskamers middels erg succesvolle muziekprogramma's als het nog steeds geliefde *Toppop*, *Countdown*, *Op Volle Toeren* en *Nederland Muziekland*. O.a. **The Amazing Stroopwafels** uit Nederland en het gewraakte Vlaamse **Pas De Deux** weten eenmalig te scoren. Wegens het ontbreken van een deftig Vlaams equivalent stemt in de jaren 80 het gros van de Vlamingen af op de Nederlandse televisie. Pas met de komst van **Tien Om Te Zien** in 1989 krijgt de voordien zieltogende Vlaamse showbizz een fameuze injectie waarna een erg succesvolle periode volgt voor heel wat Belgische artiesten.

Een ander opvallend fenomeen doet zich in 1986 voor. Nadat het genre in de hitlijsten al jaren op sterven na dood was, duikt de **hardrock** en **heavy metal** plots terug op. Die revival werd niet op gang getrokken door een van de tenoren uit die genres maar door een stel nieuwkomer uit godbetert Zweden, namelijk Europe. Ironisch genoeg zijn zij het die met ‘The Final Countdown’ doorwinterde groepen als Iron Maiden, Kiss, Aerosmith, Van Halen, en andere jonkies als Guns N’ Roses en Bon Jovi (opnieuw) op de kaart zetten. O.a. Europe en Bon Jovi krijgen vanwege hun imago meteen de stempel “poedelrock”, in de States “poserrock”. Helemaal aan het einde van de eighties ontstaat er een genre dat rap, funk en hard rock/heavy metal combineert. O.a. The Red Hot Chili Peppers, Faith No More en het Nederlandse Urban Dance Squad zijn pioniers in de zogenaamde **cross-over**.

Tussen al deze stromingen steken een aantal **popiconen** de kop op en anderen waren al populair maar schakelden een versnelling hoger. O.a. Michael Jackson, Madonna, Prince, David Bowie, Tina Turner, Lionel Richie, Whitney Houston, Phil Collins, Bruce Springsteen, U2 en George Michael ontpoppen zich tot dé muzikale symbolen van het decennium. Hun muzikaal koninkrijk valt zowat samen met de hoogdagen van MTV waarop hun vaak spectaculaire clips de klok rond te zien zijn. Tussen die idolen mogen acts als **Stacy Lattisaw**, **Laura Branigan**, **Kim Carnes**, **Ready For The World** en **E.G. Daily** de kruimels verdelen.

De digitale zender Music Choice bevroeg in 2010 in een onderzoek zo’n 11.000 Europeanen naar hun favoriete decennium. Daaruit bleek dat de jaren 80 veruit het meest geliefde muziekdecennium van de voorbije veertig jaar was. En je zal vaststellen dat er in zowat elk genre onehitwonders te bespeuren vallen.

Gregory Abbott
Shake You Down (1987)

VS (n°1), NL (n°3), VL (n°9)

267 Gregory Abbott (*2 april 1954) had er al een carrière op zitten alvorens hij in 1986 zijn muzikale debuut maakte. Gestimuleerd door zijn moeder leerde hij al vlug piano spelen en volgde hij zangles. Hij voltooide zijn studie psychologie aan de universiteit van Berkeley en creatief schrijven aan Stanford. Hierna ging hij Engels doceren aan Berkeley. Gregory's eerste muzikale wapenfeit was een album voor een onafhankelijk platenlabel. Op een van de tracks zingt Abbott een duet met Whitney Houston, die dan aan de vooravond van haar doorbraak staat. In 1986 brengt Gregory zijn debuutalbum **'Shake You Down'** uit. Het zelfgeschreven en -geproduceerde titelnummer was een van de 30 songs die hij schreef. Hij nam uiteindelijk drie demo's op, die leidden tot een platendeal met CBS.

'Shake You Down' staat in januari 1987 op n°1 in de Billboard Hot 100 en was de op twee na bestverkochte single van het jaar in de VS. In Europa stond Gregory Abbott twee maanden later in Spanje aan de top van de charts en in de Vlaamse (n°7), Nederlandse (n°3) en Britse top 10. De videoclip werd geregisseerd door Dominic Sena (*Kalifornia, Gone In 60 Seconds, Swordfish, Season Of The Witch*), die ook promoclips voor E.G. Daily, Peter Cetera & Amy Grant, Janet Jackson, Fleetwood Mac, Sting, Tina Turner en Richard Marx inblikte.

Gregory Abbott bleef muziek uitbrengen – in 2020 nog drie singles – maar het succes van 'Shake You Down' kon hij nooit evenaren. Tussen 1976 en 1979 was hij gehuwd met de twaalf jaar oudere zangeres Freda Payne, die met 'Band Of Gold' in 1970 zelf een grote hit scoorde.

Abigail Mead & Nigel Goulding
Full Metal Jacket (1987)

VK (n°2), VL (n°4), NL (n°5), DL (n°8)

268 Veruit de opvallendste hitsingle uit het najaar van 1987 staat in de tweede helft van december in de Vlaamse en Nederlandse top 5. In tegenstelling tot de traditie rond Kerstmis was het nu eens geen liedje over liefde, vrede en samenhang maar een bikkelhard oorlogsrelaas. **'Full Metal Jacket (I Wanna Be Your Drill Instructor)'** is ook een van de erg schaarse liedjes in de hitgeschiedenis die uitsluitend bestaan uit dialogen uit een film. Andere voorbeelden zijn o.a. 'Choose Life' van PF Project feat. Ewan McGregor met citaten uit Trainspotting, of in eigen land 'Drop The Deal' van Code 61 met quotes uit *Miami Vice*.

In dit geval kwam de song uit de (anti) oorlogsfilm *Full Metal Jacket* van Stanley Kubrick met doorbraakrollen voor Matthew Modine en Vincent D'Onofrio. Maar het was Ronald Lee "R.L." Ermey die de meest memorabele prestatie leverde met zijn rol van de nietsontziende, permanent brullende Gunnary Sergeant Hartman. Het zijn ook zijn dialogen die op een hiphop-/rockbeatplaat werden gezet. *Full Metal Jacket* wordt nog steeds in één adem genoemd met bejubelde oorlogsklassiekers als *Apocalypse Now*, *The Deer Hunter* en *Platoon*. De muziek van de film werd – bijna volledig op een Fairlight CMI-synthesizer – gecomponeerd door **Abigail Mead**, het pseudoniem van Vivian Kubrick (*5 augustus 1960), de tweede dochter van Stanley. Ze speelde als kind en tiener al cameo's in de films van haar vader, o.a. in 2001: *A Space Odyssey*, *Barry Lyndon* en *The Shining*, waarvan Vivian als tiener ook al een Making Of-documentaire maakte. Ook in *Full Metal Jacket* speelt ze een rolletje, namelijk die van cameravrouw.

Mead nam de single op met acteur/producer Nigel Goulding, die in de film als soldaat een figuranterol speelt. De single werd naast een Vlaamse en Nederlandse top 5-hit een succes in het VK (n°2) en Duitsland (n°8). Stanley vroeg Abigail ook om de muziek voor *Eyes Wide Shut*, maar ze was pas lid geworden van Scientology en vervreemde nadien van haar familie. Kubrick had haar een 40 pagina tellende brief geschreven in de hoop haar te kunnen overhalen, maar tevergeefs. Ze kwam zelfs niet naar de begrafenis van haar aan kanker gestorven zus Anya en had haar ook niet meer bezocht.

Colonel Abrams
Trapped (1985)

VK (n°3), NL (n°6), DL (n°13), VL (n°22)

269 De Engelse producer Richard James Burgess zat in zijn meer dan 40 jaar overspannende carrière bij een imposant aantal wereldhits achter de knoppen, o.a. bij Adam Ant, King, New Edition, America, Kim Wilde, Five Star en Fish. In 1974 richt hij de synthpopband Landscape op, die met de top 5-hit 'Einstein A Go-Go' in 1981 hun grootste Britse hit scoort. In 1980 startte hij zijn producerscarrière met 'To Cut A Long Story Short', de eerste hit van Spandau Ballet én de New Romantic-stroming. Burgess wordt ook genoemd als eerste producer die digitale samples programmeerde op de Fairlight CMI-synthesizer, namelijk op het Kate Bush-album 'Never For Ever' en op 'Fade To Grey' van Visage. Een van zijn grootste hits als producer was '**Trapped**' voor **Colonel Abrams**, een van de eerste echte househits. Deze single werd in de zomer van 1985 uitgebracht en werd een top 3-hit in het VK en was later ook in Nederland en Duitsland succesvol. In de Hot 100 werd het geen hit, maar wel een n°1 in de Billboard Dance Chart. Ook in Vlaanderen (n°22) was het succes beperkt. Nadat Pete Waterman kritiek gaf op 'Pump Up The Volume' van M/A/R/R/S vanwege het gebruik van 'Roadblock', merkte een attente journalist in 1987 op dat 'Never Gonna Give You Up' wel verdacht veel leek op de baslijn van 'Trapped'. Sindsdien noemen Stock Aitken & Waterman de Colonel Abrams-hit als inspiratiebron voor de Rick Astley-knaller! In 2014 namen The Subs samen met Colonel Abrams, die overigens ook echt zo heette, een nieuwe versie op van 'Trapped' (n°25 in Ultratop). Abrams zelf, dakloos aan het einde van zijn leven, overleed op 24 november 2016 op 67-jarige leeftijd aan de gevolgen van diabetes.

Freddie Aguilar
Anak (1980)

NL (n°2), VL (n°7)

270 In de herfst van 1980 kwam een single binnen in de hitlijsten die in een niet bepaald alledaagse taal gezongen wordt. De Filipijnse singer-songwriter **Freddie Aguilar** zingt '**Anak**' namelijk in het Tagalog. Hij behoort daarmee tot een clubje met o.a. Wes, Mory Kante, Urban Trad en Treble die hoog in de charts stonden met een lied in unieke taal, de twee laatsten zelfs in een verzonden taal. Ferdinand Aguilar was voorbestemd om industrieel ingenieur te worden, maar koos tegen de zin van zijn ouders voor een muzikale carrière. Op zijn 17de leert hij gitaar spelen en wanneer Freddie 20 is, staat hij voor het eerst op een podium. 'Anak' betekent zoiets als "kind". Aguilar schreef het enkele jaren na zijn vertrek uit het ouderlijk huis om zich te verontschuldigen bij zijn ouders, die hem nadien met open armen ontvingen. Net op tijd, want Freddie's vader overleed kort na zijn terugkeer. De hit is ondertussen in 23 talen gezongen en er zijn een 100-tal versies van. In het najaar van 1980 stond 'Anak' hoog in de Vlaamse en Nederlandse hitparade. Het is uiteraard al jaren de bestverkochte Filipijnse single aller tijden. Aguilar is ook politiek geëngageerd. Een van zijn andere *signature songs* is een bewerking van 'Bayan Ko' ("Mijn land"), een patriottisch lied dat rond de eeuwwisseling in 1900 werd geschreven door de revolutionaire generaal José Alejandro. Freddie was in 1986 een van de steunpilaren bij de verkiezingscampagne van Corazon Aquino; zij won die verkiezingen uiteindelijk ook. 'Bayan Ko' is sindsdien een strijdlid geworden tegen de onderdrukking. In 2008 kreeg Aguilar nog de Asia Star Award voor zijn hele carrière. Het verhaal van 'Anak' werd in 2000 verfilmd. Van alle versies van het liedje zijn meer dan 30 miljoen stuks verkocht. Een brand in zijn woning in 2018 vernielde bijna het hele hebben en houden van Freddie Aguilar. Naast muziekinstrumenten, platen en awards ging zijn uitgebreide kunstcollectie in de vlammen op. Freddie overleed eind mei 2025.

Alf
Stuck On Earth (1987)

N-ZL (n°3), NL (n°4), VL (n°7), DL (n°28)

271 In 1988 zaten we in groten getale voor de buis voor de belevenissen van de familie Tanner die bezoek krijgt van een harig, grofgebekt buitenaards wezen. **Alf** – een acroniem voor Alien Life Form – is gevlucht van zijn wegwijnende planeet Melmac. Aangezien Alf niet terug kan, wordt hij door het gezin maar 'geadopteerd'. Vooral de huiskat Lucky is aanvankelijk niet veilig, aangezien dat een delicatessie is voor de bruine haarbal. Alf loopt vier jaar, van 1986 tot 1990. De populariteit is zo groot dat de Nederlandse remixer Ben Liebrand eind 1987 samples uit de reeks op een dancebeat zet. De single '**Stuck On Earth**' staat binnen de kortste keren in de top 5 van de Nationale Hitparade en op n°14 in Vlaanderen. Het succes blijft niet beperkt tot de Lage Landen. Ook in Duitsland en vooral Nieuw-Zeeland (n°3) is het een hit. Alf kreeg ook een tv-film, die in Duitsland zelfs in de bioscoop vertoond werd. Er volgden nog een tekenfilmserie, een Marvel-strip, een attractie in Warner Bros MovieWorld en zelfs een talkshow! In Duitsland bestaat het dorpje Alf. Daar werden destijds met regelmaat van de klok de naambordjes gestolen! De remixen van Ben Liebrand bereikten in de jaren 80 in een veelvoud de hitlijsten. Het begon met 'Happy Station', een Vlaamse n°1 voor Fun Fun, gevolgd door o.a. hits van Tavares, MC Miker G & DJ Sven, Sting, Phil Collins, Bill Withers en Jeff Wayne.

Alice e Battiato *I Treni Di Tozeur* (1984)

ITA (n°3), NL (n°14)

272 In de eerste 30 jaar van de geschiedenis van het Eurovisiesongfestival stonden de populairste liedjes vrijwel meteen in de hitlijsten. Ook in 1984 kwam het winnende 'Diggy-Loo Diggy-Ley' van de Zweedse Herrey's al vlug binnen en ook de Belgische inzending 'Avanti La Vie' van Jacques Zegers stond een week na de wedstrijd al genoteerd.

'**I Treni Di Tozeur**', dat ex aequo met Jacques Zegers vijfde eindigde, werd hier pas opvallend laat een hit. **Alice & Franco Battiato** moesten in Nederland tot eind juni 1984 wachten om uit te groeien tot een (zomer)hitje. Toch koos Frits Spits de single al een week na het Songfestival tot Steunplaat. Ook heel merkwaardig, 'I Treni Di Tozeur' is een van de zeldzame Italiaanse Songfestival-liedjes die in eigen land (n°3) een grote hit werden! In Vlaanderen werd zelfs de top 30 niet bereikt.

Tozeur is een stad in Tunesië. De sporen voor de bezongen trein werden speciaal voor de toenmalige koning aangelegd om naar zijn winterverblijf in de oase van Tozeur te reizen. De bouw van de spoorlijn was omstreken, want hij kostte veel mensenlevens. De onderdrukte en verarmde Tunesische bevolking gaf de dieprood gekleurde trein de naam Le Léopard Rouge, de "rode hagedis". De treinen met hun erg luxueuze Belle Epoque-interieur – vaak de Noord-Afrikaanse Orient Express genoemd – zijn sinds de restauratie een van de trekpleisters in Tunesië.

Alice e Battiato bleven na het Eurovisie Songfestival samenwerken. Alice had in 1981 het Sanremo Festival gewonnen met 'Per Elisa', geschreven door Franco Battiato en geïnspireerd op 'Für Elise' van Beethoven.

Franco Battiato (76) overleed op 18 mei 2021.

Amazing Stroopwafels *Oude Maasweg* (NL) (1982)

NL (n°50)

273 De Rotterdamse groep **The Amazing Stroopwafels** werd in 1979 opgericht door Wim Kerkhof en ex-Fungus Fred Piek. Arie van der Graaf, Koos Pakvis en Louis Debij (allen ex-Fungus) maakten ook deel uit van de band. Met 'Ome Kobus' bereikt de groep in 1981 een ruim publiek, maar de single wordt door de radio geboycot vanwege vermeende discriminatie van gehandicapten. Vroeg in 1982 komen The Amazing Stroopwafels met '**Oude Maasweg**' binnen in de Nederlandse Tipparade maar het nummer bereikt nooit de Top 40. In de Nationale Hitparade blijft de single ook op n°50 steken, maar groeit wel uit tot een van de grootste Nederlandstalige klassiekers. 'Oude Maasweg' kwam in 1999 al meteen binnen op n°191 in de NPO Radio 2 Top 2000 en stond in 2007 zelfs op n°16. Ondertussen is het nummer wat weggezakt, maar het stond eind december 2023 nog stevig op n°244. 'Oude Maasweg' valt op vanwege de twee talen. The Amazing Stroopwafels beginnen in de Engelse originele versie om dan in de tweede strofe over te schakelen op het Nederlands. De "Oude Maasweg" bestaat echt, in het Rotterdamse havengebied de Botlek. Het liedje beschrijft de troosteloosheid van de streek. Het nummer staat op de gelijknamige lp. Oorspronkelijk heette die 'Mooi Weer'.

In 1984 wordt de vijfde lp '5' uitgebracht. Frits Spits kiest de eerste single, het cajun-liedje 'Ik Ga Naar Frankrijk', als Steunplaat. Goeie timing, want een week voordien was de 71ste Ronde van Frankrijk gestart. Met Frank Hoste (2x), Ferdi Van Den Haute en Eric Vanderaerden mochten we toen al vier Belgische ritoverwinningen vieren en Ludo Peeters reed één dag in het geel. Adrie van der Poel mocht de leiderstrui trouwens ook één dag dragen! Fons De Wolf en opnieuw Frank Hoste en Vanderaerden (op de Champs-Élysées) brachten het aantal Belgische zeges op zeven. Claude Criquiellion werd in het eindklassement de eerste Belg op de 9de plaats en Frank Hoste mocht met de groene trui naar huis. Laurent Fignon won voor de tweede opeenvolgende keer de Tour met meer dan 10 minuten voorsprong op zijn vroegere kopman Bernard Hinault!

G.G. Anderson
African Baby (1981)
VL (n°4), NL (n°21)

274 De Duitse zanger **G.G. Anderson** (*4 december 1949 als Gerd Günther Grabowski) werkte aanvankelijk als elektricien en combineerde zijn baan met het maken van muziek. Al op zijn 15de is hij zanger/drummer in Love & Tears, de begeleidingsband van de in Duitsland iconische zanger Michael Holm. In 1973 kiest Gerd het solopad onder de pseudoniemen Alexander Marco en later Tony Bell. Vanaf 1980 treedt Gerd op onder de naam G.G. Anderson. Het tot dan toe Duitstalige repertoire maakt plaats voor Engelstalige liedjes. Met het zomerse **'African Baby'** scoort hij bij ons in de zomer van 1981 zijn grootste hit. De n°4 in Vlaanderen blijft ongeëvenaard. In Nederland mist hij nipt de top 20 en in zijn thuisland wordt 'African Baby' niet eens op single uitgebracht. Daar is 'Mama Lorraine' – bij ons de opvolger van 'African Baby' en goed voor n°15 – op dat moment zijn enige top 10-hit. Vanaf 1984 stapt G.G. Anderson definitief over op Duitstalige liedjes. Hij is hiermee zo succesvol dat hij in 1986 wordt uitgeroepen tot beste zanger van het jaar in Duitsland. Ook voor andere artiesten schrijft hij succesvolle nummers, o.a. voor Mireille Mathieu, Rex Gildo, Roland Kaiser, Heino, Laura Branigan, de schlagerband Die Flippers en Engelbert Humperdinck, voor wie hij in '86 de comeback-hit 'The Spanish Night Is Over' schrijft. In 1992 kreeg Anderson in Eupen de Belgischer Rundfunk's Goldene Antenne, een belangrijke award van het Duitstalig landsgedeelte van België. In 2013 wordt G.G. Anderson getroffen door een beroerte, maar hij herstelt hiervan volledig.

Laurie Anderson
O Superman (1981)
VK (n°2), NL (n°9), VL (n°19)

275 Frits Spits kiest op 12 oktober 1981 een wel héél bijzondere Steunplaat en het werd nog een grote hit ook! De Amerikaanse avant-garde-kunstenares/regisseur/muzikante **Laurie Anderson** (*5 juni 1947) is in de eerste plaats een videokunstenares. Haar creaties waren/ zijn o.a. te zien in het Guggenheim Museum. Ze nam ook zeven studio-albums op, met als debuut 'Big Science' in de lente van 1982. Dat album werd in de herfst van 1981 voorafgegaan door de single **'O Superman'**. Hiermee scoorde Laurie Anderson een van de meest merkwaardige en onverwachte hits uit de popgeschiedenis. De single werd stevig gepromoot door BBC Radio 1-dj John Peel. In de week van 27 oktober 1981 steeg 'O Superman' van 18 naar 2 in de Britse top 40. Enkel 'It's My Party' van Dave Stewart & Barbara Gaskin hield haar van de top. Voor het nummer liet Laurie Anderson zich inspireren door de aria 'O Soverain, O Juge, O Père' uit de opera *El Cid* van de Franse componist Jules Massenet. De "Hahaha's" werden gereproduceerd door een Eventide Harmonizer, de eigenlijke lyrics sprak Laurie in met een vocoder. Voor de rest zijn er enkel een saxofoon, een minimale synth en een sample van fluitende vogeltjes in te horen. 'O Superman' werd door diverse muziekbladen verkozen tot een van de 10 beste songs van het jaar. Daartegenover stond dat het voor veel mensen de meest irritante song van het jaar was! Het nummer werd verschillende keren gecoverd of gesampled. Zo is 'Obsession', in 1991 de tweede hit van Army Of Lovers, deels geïnspireerd op 'O Superman'. David Bowie coverde het tijdens zijn Earthling Tour in 1997, in 2008 maakten M.A.N.D.Y. feat. Booka Shade een remix van Laurie's classic en in 2012 dook het op als sample in 'Hit The Ground (Superman)' van The Big Pink. In 2015 regisseerde Laurie Anderson in opdracht van de Frans-Duitse tv-

zender Arte de film *Heart Of A Dog*, een docudrama over haar eigen overleden hond Lolabelle. Ook haar eigen ervaringen tijdens de aanslagen van 9/11 zijn verwerkt in de film, die in competitie lag op het 72ste Filmfestival van Venetië. *Heart Of A Dog* werd ook onderscheiden met een Independent Spirit Award voor beste documentaire en stond ook op de shortlist van de Oscars. Laurie is ook de uitvindster van een aantal experimentele instrumenten, o.a. een viool met 'snaren' van magnetische band-tape i.p.v. paardenhaar! Laurie Anderson had van 1992 tot aan zijn dood in 2013 een relatie met Lou Reed. Ze trouwden pas in 2008.

De Nineties Time For Alternative

De **teen- en dance-pop** uit de eighties wordt begin jaren 90 nog doorgetrokken door o.a. Kylie Minogue, Backstreet Boys, Spice Girls, Britney Spears en Christina Aguilera en onetrickpony's als **Chesney Hawkes**, **Amy Grant** en **Jennifer Paige**. Maar dé revelaties van dat decennium in de hitlijsten zijn de vele Nederlandstalige megahits, de definitieve doorbraak van **hiphop** en de dominantie van **eurodance** in de Europese hitlijsten. Eurodance was een amalgaan van eurodisco, Chicago house én invloeden van Belgische new beat. Het was de meer commerciële variant van techno en house die in de tweede helft was ontstaan. Eurodance – en de daaraan verwante hiphouse – overspoelde vanuit Duitsland en Italië de rest van Europa. De opkomst viel *grosso modo* samen met de eerste Love Parade die in 1989 in (toen nog) West-Berlijn doorging en een statement was voor meer verdraagzaamheid, liefde en vrede. 'Ride On Time' van Black Box en 'Pump Up The Jam' van het Belgische Technotronic worden als wegbereiders genoemd voor de eurodance, ook al kwamen we voordien ook sporadisch genregenoten tegen in de charts. Veel van de producties waren het werk van een select groepje dj/producers. Zo zijn de Duitsers Michaël Münzing en Luca Anzilotti verantwoordelijk voor hits van o.a. Snap!, Off én 16 Bit en het team rond de Zweed Denniz Pop en Max Martin voor o.a. Dr. Alban en Leila K. In de Lage Landen waren de Belgen Jean-Paul De Coster en Phil Wilde – al dan niet samen – de grote gangmakers met 2 Unlimited, Bizz Nizz, Def Dames Dope, Petra & Co en CB Milton en ook o.a. het Nederlandse 2 Brothers On The 4th Floor reeg de hits aan elkaar. In Italië was de eurodance een voortzetting van italodisco, met meerdere hits voor o.a. Cappella, Corona, Gala, Robert Miles, Gigi D'Agostino, Double You en The Tamperer. Eén ding hadden bijna alle eurodance-producties gemeen, het *four on the floor*-ritme van de disco. Sommige acts als Haddaway, Scatman John, Rednex en Culture Beat gingen meerdere hits mee, anderen bleven onehitwonders, zoals de Nederlandse **Amber**, **Space Brothers**, **Toni Di Bart**, **Beckie Bell** en **Sin With Sebastian**.

In de VS liep men niet echt warm voor de nieuwe vorm van disco en house, daar was het al **rap** en **r&b** wat de klok sloeg. Men gebruikt hiervoor steeds meer de term '**urban**'. Ook elementen van soul en funk zaten erin verweven. Van begin tot medio jaren 90 was het nieuwe **new jack swing** erg in trek, met hits voor o.a. Color Me Badd, Guy, Blackstreet en Heavy D & The Boyz. Producers als Babyface en Teddy Riley werken samen met grote sterren als Michael en Janet Jackson, Mariah Carey, Whitney Houston, Destiny's Child, Toni Braxton en Paula Abdul. O.a. **Bronx Style Bob**, **P.M. Dawn**, het Zweedse **Stakka Bo** en zelfs het Franse **Manau** scoren eenmalig grote hits met fijne 'urban'-nummers. Het New Yorkse **Deee-Lite** combineert urban met house op het veelgeprezen 'Groove Is In The Heart'. Daar waar hiphop in de eighties in Europa vooral in de vorm van hiphouse populair was of met onder meer Run DMC, LL Cool J en Salt-N-Pepa als pioniers, konden ook steeds meer 'echte' rappers de oversteek maken vanuit de VS. Een programma als Yo Raps MTV maakte van Coolio, 2 Pac, Dr. Dre, Snoop Dogg, Wu Tang Clan en Outkast echte sterren. Ze hadden daar in Europa wel commerciële – en vaak verguisde – varianten als MC Hammer en Vanilla Ice voor nodig. Daarmee werd ook de toon gezet voor een nieuwe vorm van (veelvuldig) samplen, bijvoorbeeld op '**Touch It**' van **Monifah**, waarop de eighties floorfiller 'White Horse' van Laid Back opnieuw werd gebruikt. De grootste aardverschuiving in de muziek van de nineties vond eind 1991 plaats. De Amerikaanse rockband Nirvana brengt het album 'Nevermind' uit. Aanvankelijk is de plaat een *slow burner* met lokaal succes in hun hometown Seattle, maar hun populariteit verspreidt zich al vlug als een olievlek over de hele wereld. Met in hun kielzog o.a. Pearl Jam, Soundgarden en Alice In Chains is meteen de "**grunge**" een feit. Nirvana heeft veruit het meeste succes in de hitlijsten. Andere bands scoren bij ons bescheidenere hits, maar verkopen wel eveneens miljoenen albums en schrijven echte klassiekers op hun naam. Een neveneffect van het grunge-succes is dat undergroundmuziek in korte tijd mainstream wordt. Bands

die al jaren aan de weg timmeren, bereiken nu plots een groot publiek. B-52's koos in 1989 al voor een meer commercieel pad en kan dat in de eerste helft van de nineties voortzetten. En R.E.M. breekt na elf jaar eindelijk wereldwijd door met hun zevende album 'Out Of Time', dat met het gebruik van akoestische instrumenten meteen een stijlbreuk is met de vorige albums. Op 'Automatic For The People' gaat R.E.M. met hetzelfde elan verder, maar 'Monster' is in 1994 duidelijk geïnspireerd door de grunge. Ook The Red Hot Chili Peppers hadden vijf albums nodig om écht commercieel te scoren. Dat doen ze in 1992 met 'Blood Sugar Seks Magik' en de n°1-hit 'Under The Bridge'. RHCP zorgen er dan weer voor dat het cross-overgenre (een mix van hiphop en metal) populair wordt, met gigasuccessen voor o.a. Faith No More, Living Colour, Extreme, Rage Against the Machine en Beastie Boys en het Nederlandse Urban Dance Squad, die in de jaren 80 al samen met RHCP pioniers in het genre waren. Bands als Live, Dinosaur Jr, Green Day, Weezer, The Offspring, Smash Mouth, The Smashing Pumpkins en Garbage danken hun succes stuk voor stuk aan de doorbraak van grunge.

In de hitparades zijn de grootste (hardere) alternatieve hits merkwaardig genoeg voor eendagsvliegen als Wheatus, **Liquido**, **Stiltskin**, **Whale** en **Soul Asylum**. Groepen als Green Day, The Offspring en Blink 182 krijgen het etiket "skatepunk" opgeplakt. Ook de hardrock- en metalrevival van eind jaren 80 zet zich door, met een nieuw publiek voor o.a. Metallica, AC/DC en The Scorpions en nieuwe goden als Tool, Foo Fighters en Live. De elektronische muziek krijgt eveneens meer alternatieve varianten als ambient/chill-out/downtempo, de stevige *big beat* van Fatboy Slim, The Prodigy en The Chemical Brothers. Vanuit België verovert Praga Khan de wereld en schopt het zelfs tot de soundtrack van het kassucces *Basic Instinct*. Vooral in het VK is het publiek wild van de Madchester- of shoegaze-scene met o.a. The Stone Roses, Happy Mondays, The Charlatans en Inspiral Carpets. En Blur en Oasis staan aan de top van de britpop, die uitmondt in een ware *Battle of Britpop*. Ook Suede, Supergrass en The Verve verkopen als zoete broodjes. **Alternatieve bands** als **The Beloved**, **Banderas**, **Eagle Eye Cherry** en **Urge Overkill** weten door te dringen tot de top van de pop- en rockscene en scoren eenmalig, al krijgen sommigen na hun grote hit ook hier nog aardig wat airplay met vervolgsingles. Al deze alternatieve muziekgenres kregen ook een uitgebreid podium in het veelbekeken MTV-programma *120 Minutes*.

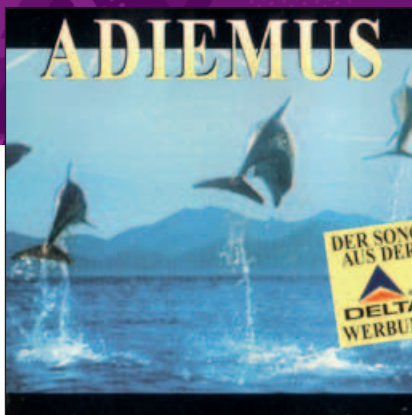
De nineties is ook het tijdperk van de revival van de boybands en girlgroups, met o.a. Take That, Backstreet Boys, New Kids On The Block, Boyzone, Spice Girls, East 17 en All Saints, en in de Lage Landen o.a. Get Ready!, K3 en 4 Fun. Gevestigde popartiesten als Michael Jackson, Madonna, Whitney Houston, George Michael, The Rolling Stones en Roxette blijven populair, maar krijgen concurrentie van jonkies als Britney Spears,

Christina Aguilera, Jennifer Lopez en Hanson. Ook best wel opvallend, een aantal artiesten die compleet van de radar waren verdwenen maakten in de nineties een spectaculaire comeback. Blondie stond met 'Maria' meer dan 18 jaar na 'The Tide Is High' voor de zesde (en voorlopig) laatste keer op n°1 in het VK en Meat Loaf deed in Nederland 15 jaar na 'Paradise By The Dashboard Light' hetzelfde met 'I'd Do Anything For Love (But I Won't Do That)'. Daarnaast was er nog opvallend postuum succes voor Bob Marley en het overlijden van Freddie Mercury in 1991 bezorgde Queen opnieuw succes in de hitlijsten. Om dan nog maar te zwijgen van de revival van ABBA – met de compilatie 'ABBA Gold', succesvolle tributesingles van Erasure en ABBA Teens en de musical *Mamma Mia* – die tot op de dag van vandaag voortduurt.

Tussen al deze genres wringen zich ook in de nineties een aantal **novelty-acts**. Peter Koelewijn gooit vermomd als Gompie hoge ogen, ook buiten de Lage Landen, Neue Deutsche Welle-pionier **Andreas Dorau** verovert de skipiste met zijn dansbare schlager 'Girls In Love', de anarchisten van **Chumbawamba** scoren na jarenlang aanmodderen een wereldhit met het geschifte antipolitieke drinklied 'Tubthumper' en zelfs de bluesy hardrock van **Jackyl** zou je met hun kettingzaagsolo gerust novelty kunnen noemen.

In Vlaanderen heersen naast al deze genres ook de Tien Om Te Zien-artiesten over de hitparade. Will Tura bevestigt zijn status van "Keizer Van De Vlaamse Muziek" en ook Willy Sommers doet zijn succes uit de seventies helemaal over. Zelfs de rockers van De Kreuners scoren tien jaar na hun eerste plaat hun grootste monsterhit met 'Ik Wil Je'. In Nederland – maar ook in Vlaanderen – breekt Marco Borsato records, een piepjonge Jantje Smit verovert alle harten en zelfs mediafiguur Paul de Leeuw scoort de ene hit na de andere, naast doorwinterde artiesten als André van Duin en Corry Konings. Na jaren van afwezigheid staan er met Clouseau en Raymond Van Het Groenewoud weer Vlaamse artiesten hoog in de Nederlandse hitparade. Raymond scoort met 'Liefde Voor Muziek' zelfs de eerste Vlaamse n°1 in Nederland sinds Ivan Heylen in 1974! In Nederland – en in mindere mate in Vlaanderen – tieren ook de happy hardcore-acts welig met o.a. The Party Animals, Charly Lownoise & Mental Theo en de producties van DJ Paul Elstak.

We kunnen dus met recht zeggen dat het tijdperk van de jaren 90 muzikaal een bont allegaartje was van nieuwe genres en artiesten naast gevestigde waarden, die in sommige gevallen een heel nieuw publiek bereikten. Tegen het einde van het decennium raakt de muziekindustrie wel in een zware crisis. Reeds eind jaren 80 verdrong het cd-formaat langzaam maar vinylplaten en in 1993 bestond de hitparade al bijna volledig uit cd-singles. Maar daarover meer in het verhaal van de 21ste eeuw ...

Adiemus

Adiemus (1995)

ZWI (n°4), DL (n°6), OOST (n°7), NL (n°16)

401 O.a. Enya, Vangelis en Enigma scoorden eind jaren 80/begin jaren 90 grote hits met newageachtige songs. Een van de meest succesvolle projecten in dit genre was **Adiemus**, een creatie van de Welshe componist Karl Jenkins (*17 februari 1944). Hij zat in het begin van de seventies in de invloedrijke progressieve rockband Soft Machine. In die periode speelde hij ook samen met Mike Oldfield. Maar Adiemus is veruit zijn meest bekende project. Hierop combineert Jenkins Afrikaanse tribal-muziek met Keltische melodieën.

'Adiemus: Songs Of Sanctuary' was in het najaar van 1995 het eerste in een reeks van vijf albums. In 1994, nog voor de albumrelease, werd '**Adiemus**' al gebruikt in een tv-reclame voor Delta Airlines. Begin 1995 werd de song ook op single uitgebracht. Deze deed het in maart van dat jaar vooral goed in de Duitstalige landen en Nederland. In de kersverse Ultratop was in 1995 geen spoor terug te vinden van de new age-single en in het VK was het slechts een top 50-hit. 'Adiemus' wordt vaak onterecht aan Enya toegeschreven.

Zangeres op de opname is de Zuid-Afrikaanse Miriam Stockley (*15 april 1962), die als sessiezangeres te horen is op de producties van Stock, Aitken & Waterman en in 1990 (met Emma) en in 1997 (met winnaar Katrina & The Waves) op het podium van het Eurovisiesongfestival stond. In 1991 scoorde ze met 'Only You' als lid van de dancegroep Praise een Britse top 5-hit. Stockley werkte ook mee aan de soundtrack van *The Lord Of The Rings: The Fellowship Of The Ring*, met Freddie Mercury & Montserrat Caballé op 'Barcelona' en met Queen op 'Made In Heaven'.

'Adiemus' werd in de lente van 2001 indirect alsnog een Ultratop 50-hitje (n°43), gesampeld in de dancetrack 'Proximus' van de Italiaanse dj Mauro Picotto.

Amber

This Is Your Night (NL) (1996)

ISR (n°1), SPA (n°3), AUS (n°11), NL (n°14), VS (n°24)

402 De Nederlandse **Amber** (*17 september 1969 als Marie-Claire Cremers) komt in de late zomer van 1996 met '**This Is Your Night**' binnen in de Billboard Hot 100. De in Nijmegen geboren zangeres bereikt de 24ste plaats en sluit het jaar af als een van de 100 bestverkochte singles in de VS, erg uitzonderlijk aangezien eurodance aan de andere kant van de oceaan eerder een randfenomeen is. Ook in Australië is het een grote hit. In haar thuisland wordt het een top 15-hit, maar in Spanje en vooral Israël is het succes fenomenaal. In Vlaanderen valt 'This Is Your Night' nergens te bespeuren. Ook Ambers volgende singles doen het veel beter in het buitenland dan in eigen land. In de VS scoort Amber tussen 1999 en 2002 zelfs 5 n°1-hits in de Billboard Dance Chart. Ook in landen als Japan en Libanon is ze erg populair. In 1998 verzamelen Amber, Ultra Naté en Jocelyn Enriquez zich onder de noemer Stars On 45 en nemen voor de film 54 een coverversie op van Gordon Lightfoot's 'If You Could Read My Mind', in 1981 ook een hit in de discoversie van Viola Wills. De single wordt een groot succes in Canada en Australië (top 3 in beide charts) en

Nieuw-Zeeland. In Europa is het vooral in Spanje een grote hit.

Amber bracht tot nu toe vier albums uit. Haar nummer 'Taste The Tears' stond op de soundtrack van *Sex And The City*. In 2001 ontving ze een Grammy-nominatie als schrijver van Chers coverversie van 'Love One Another'. Ze schreef ook songs samen met Bette Midler, en met Zelma Davis, de zangeres van de C&C Music Factory, nam Amber een cover op van 'No More Tears (Enough Is Enough)'. De zangeres heeft ondertussen een dubbele nationaliteit, ze is nu Nederlands-Duits en is in de VS een veelgevraagde act op diverse festivals.

De Berman Brothers, schrijvers van 'This Is Your Night', verdienden hun sporen met o.a. The Real McCoy, Hanson, Sophie B. Hawkins en Cher en met Grammy-winnaar 'Who Let The Dogs Out' van Baha Men. In 2006 zaten de Bermans achter het succesvolle 'Rhythms Del Mundo', dat de muziek van Buena Vista Social Club mixte met Britse en Amerikaanse wereldsterren als U2, Coldplay, Sting, Kaiser Chiefs, Arctic Monkeys en Maroon 5.

**Babylon Zoo
Spaceman (1996)**

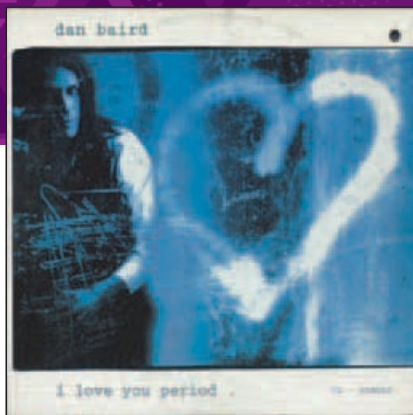
VK (n°1), VL (n°1), DL (n°1), FR (n°1), ZWE (n°1), NL (n°4)

403 Multi-instrumentalist Jaswinder 'Jas' Mann (°24 april 1971) was de drijvende kracht achter het project **Babylon Zoo**. Hij is de zoon van een Punjabi-vader uit India en een moeder met Sioux-bloed.

'**Spaceman**' werd gelijktijdig gelanceerd met de reclamespot voor Levi's – getiteld "Planet" – waarin het nummer te horen is. In de intro is de gepitchte stem van Arthur Baker te horen. Hij maakte de Supervarian Mix die in de reclamespot te horen is. Jas Mann fluisterde in de eerste versie van 'Spaceman' de woorden "I killed your mother, I killed your sister, I killed you all." Deze werden wijselijk vervangen door de "alienstem" van Arthur Baker.

'Spaceman' verkocht in zijn eerste week 418.000 exemplaren, waardoor hij op n°1 binnenkwam in de Britse top 40. Het was in het VK de snelst verkopende single sinds 'Can't Buy Me Love' van The Beatles in 1964 (!) en ook de zevende Britse n°1-hit die het succes te danken had aan een Levi's reclame. De single stond er vijf weken aan de top. Met alleen al 1,5 miljoen verkochte stuks bekleedt 'Spaceman' n°79 in de lijst met meest succesvolle Britse singles. Babylon Zoo veroverde in 23 landen de top van de hitparade. In Vlaanderen stond Babylon Zoo al na drie weken op n°1 en hield twee weken stand. In Nederland was het een top 5-hit.

Men had zoveel vertrouwen in Jas Mann – volgens sommigen "de nieuwe David Bowie" – dat hij meteen een contract kreeg voor zeven albums bij EMI. Het debuutalbum 'The Boy With The X-Ray Eyes' was goed voor 750.000 verkochte stuks. Maar het in 1999 uitgebrachte tweede album 'King Kong Groover' werd met een verkoop onder de 10.000 exemplaren een grote flop. Hierna verhuisde Jas Mann naar India om daar ontwikkelingswerk te gaan verrichten.

**Dan Baird
I Love You Period (1993)**

NL (n°12), VS (n°26)

404 **Dan Baird** (°12 december 1953) zat in 1980 al samen met Rick Richards en bassist Keith Christopher in Keith & The Satellites. Vanaf 1982 treden ze als de southern rock-band Georgia Satellites op. In 1986 ligt het titelloze debuutalbum in de winkel, goed voor n°5 in de Amerikaanse albumlijst. Het door Dan Baird geschreven 'Keep Your Hands To Yourself' wordt in de Billboard Hot 100 enkel door 'Livin' On A Prayer' van Bon Jovi van de n°1-positie gehouden. In Europa doet de single helemaal niets in de charts, maar krijgt wel veel airplay. Georgia Satellites kunnen dit succes nooit evenaren. In 1988 scoren ze nog een Amerikaanse top 50-hit met een cover van 'Hippy Hippy Shake'. Dan Baird gaat in 1990 solo. Hij doet het in Nederland erg goed met '**I Love You Period**', dat het tot n°12 in de Nederlandse Top 40 schopt, mede door de support van Veronica, die de single tot eerste Alarmschijf van 1993 verkiest. Het nummer staat op zijn soldebuut 'Love Songs For The Hearing Impaired' dat bij Rick Rubins Def Jam werd uitgebracht. O.a. Benmont Tench van Tom Petty & The Heartbreakers werkte er aan mee.

Dan Baird speelde meestal op zijn favoriete gitaar, een Fender Esquire die ooit nog aan Steve Marriott (van de Small Faces en Humble Pie) toebehoorde. Baird streed een aantal jaren geleden succesvol tegen leukemie maar kondigde in 2019 toch zijn muzikaal pensioen aan: "I won't quit making music, but it'll be in my basement, at my home, where I can walk my dog, go to the gym four times a week, shave on Friday and go to sleep with my sweetie beside me every night." 'SoLow' uit 2017 was zijn laatste soloalbum, maar hij bracht daarna nog platen uit met Homemade Sin en The Bluefields.

**Banderas
This Is Your Life (1991)**

ITA (n°4), VK (n°16), NL (n°19), DL (n°22), ZWE (n°30)

405 Sally Herbert en Caroline Buckley vormden begin jaren 90 het duo **Banderas**. Ze waren voordien achtergrondzangeressen bij o.a. The Communards en waren ook labelgenoten bij London Records.

'**This Is Your Life**' stond op het album 'Ripe'. 'Crack Attack', een nummer uit het album 'Bulletproof Heart' van Grace Jones uit 1989, wordt hierin gesampled. 'This Is Your Life' werd in het voorjaar een bescheiden Europese hit, top 20 en top 30 in o.a. Nederland, het VK, de Duitstalige landen en Zweden. In Vlaanderen had de single geen succes.

Op het enige studioalbum 'Ripe' kregen de dames van Banderas de hulp van o.a. Johnny Marr (The Smiths), Bernard Sumner (New Order) en Jimmy Somerville. Marr en Sumner spelen gitaar en zingen ook mee op 'This Is Your Life'. Er verscheen nadien nog twee singles ('She Sells' en 'May This Be Your Last Sorrow') maar deze werden geen hits, waarna het doek viel voor Banderas.

'This Is Your Life' werd in 2009 gebruikt in een nieuwe versie van 7th Heaven. Sally Herbert werd later producer en dook in 2021 weer op bij een Jimmy Somerville-cover van Nina Simone's 'Everything Must Change', een benefietsingle ten bate van daklozen.

Tony Di Bart

The Real Thing (1994)

VK (n°1), VL (n°4), FIN (n°7), FR (n°13)

Bashung

Osez Joséphine (1992)

FR (n°22), NL (n°32)

406 Antonio Carmine Di Bartolomeo (°24 augustus 1964) bekt niet echt om een muzikale carrière op te bouwen. Daarom koos de Brit met Italiaanse roots voor de artiestennaam **Tony Di Bart**. Hij begon zijn carrière in Buckinghamshire als verkoper van badkamers, maar ambieerde toch een toekomst in de muziek.

In 1993 nam Tony Di Bart zijn debuutsingle **'The Real Thing'** op. Aanvankelijk werd het geen hit, maar wanneer in de lente van 1994 een remix wordt uitgebracht, schiet hij pijlsnel naar de n°1 in de Britse top 40. Enkele weken voordien was hetzelfde gebeurd met 'Things Can Only Get Better' van D:REAM. De combinatie van Tony's soulvolle stem met Hi-NRG eurodance kan zelfs op goedkeuring van critici rekenen. In de eerste week van de release werd de single niet minder dan 25 keer gedraaid op BBC Radio 1. Buiten het VK werd 'The Real Thing' nergens een grotere hit dan in Vlaanderen (n°4). In Nederland kwam hij niet verder dan n°23.

Tony Di Bart werd in navolging van o.a. Culture Beat en Haddaway een mooie eurodance-toekomst voorspeld. De opvolger 'Do It' werd nog een hitje in Vlaanderen en het VK, maar de volgende singles presteerden echter onder de verwachtingen. Tony Di Bart bleef wel optreden, al is het meestal om zijn ene grote hit nog eens te brengen. In 2023 komt hij in het nieuws wanneer hij schuldig bevonden wordt aan het mishandelen van een politieagent!

407 De Franse zanger/componist/acteur Alain **Bashung** (°1 december 1947 als Alain Baschung) brengt in 1966 zijn eerste single uit, maar breekt pas in 1977 definitief door met het door Andy Scott (niet van The Sweet) geproduceerde album 'Roman Photos'. 'Gaby Oh Gaby' uit zijn tweede album 'Roulette Russe' is in 1980 zijn eerste hit, n°1 in Frankrijk en goed voor 800.000 verkochte exemplaren. Bashung groeit uit tot een van de succesvolste Franse artiesten en staat met vier albums op n°1 in Frankrijk: 'Pizza' (1981), 'Fantaisie Militaire' (1998), 'L'Imprudence' (2002) en 'L'Homme À Tête De Chou' (2008).

Bij ons kende Bashung het meeste succes met de single **'Osez Joséphine'**, die in het voorjaar van 1992 veel airplay kreeg in Vlaanderen en Nederland. Bij de noorderburen bereikte de single – het titelnummer uit zijn achtste album – een 32ste plaats in de Nederlandse Top 40. Bashung haalde de inspiratie voor 'Osez Joséphine' – een lied over vrij zijn – uit de val van de Berlijnse Muur. "Joséphine" is een verwijzing naar Joséphine Draï,

de dochter van zijn drummer en nu een actrice. Zij is ook de dochter van Laurence Heller, de helft van het duo A Caus' Des Garçons. Ook de tante van Alain heette Joséphine. De videoclip voor 'Osez Joséphine' werd geregisseerd door Jean-Baptiste Mondino, die ook clips draaide voor o.a. Madonna ('Open Your Heart' én 'Justify My Love'), Sting ('Russians'), Don Henley ('The Boys Of Summer'), Bryan Ferry ('Slave To Love'), David Bowie ('Never Let Me Down'), Vanessa Paradis ('Tandem'), Neneh Cherry ('Manchild') en Björk ('Violently Happy'). Eind februari 2009 wint Bashung tijdens Les Victoires De La Musique (de hoogste Franse muziekaward) de awards voor beste album, beste mannelijke artiest en beste tournee. Dat jaar werd hij ook geridderd. Hij trad er die avond, twee weken voor zijn dood, nog op. Alain Bashung – heel zijn leven een kettingroker – overlijdt op 14 maart 2009 op 61-jarige leeftijd aan de gevolgen van longkanker. Hij wordt in Frankrijk beschouwd als de meest invloedrijke artiest na Serge Gainsbourg.

Beckie Bell
'Steppin' Out Tonight' (1992)

VL (n°3), NL (n°4)

408 **Beckie Bell** is zo'n artieste waar een zweem van mysterie over blijft hangen. Ze scoorde in de herfst van 1992 een Vlaamse en Nederlandse top 5-hit met het aanstekelijke **'Steppin' Out Tonight'**.

Over Beckie Bell circuleren twee bio's. Volgens de ene maakt ze sinds 2011 deel uit van het gereanimeerde New Yorkse trio Indeeep, dat met 'Last Night A DJ Saved My Life' in 1983 een joekel van een dans-hit scoorde. Ze verving, samen met WIX, Réjane "Reggie" Magloire en Rose Marie Ramsey. Peter A. Mercury, een invloedrijk manager/producer en tourmanager, kon het Indeeep-opperhoofd overhalen om zijn groep nieuw leven in te blazen. Een andere bron zegt dat Beckie al op 17-jarige leeftijd overleed na een misgelopen abortus en het succes van de single nooit meemaakte.

Wat wel zeker is, is dat Beckie Bell in de jaren 90 optrad met het in Frankrijk erg populaire trio (Carole) Fredericks (Jean-Jacques) Goldman (Michael) Jones. Carole was ook een goede vriendin. Jean-Jacques Goldman rekruteerde Beckie – samen met Fredericks – in 1995 ook als backing vocaliste op het door hem geproduceerde 'D'eux', de millionseller van Céline Dion. Beckie Bell bleef in Frankrijk hangen en trad ook op met een andere superster in Frankrijk, Mylène Farmer.

Eddy Beatboxing, medecomponist en producer van 'Steppin' Out Tonight', was ook de man achter het succes van de Australische musicalzangeres Rozlyn Clarke (*Starlight Express*, *Cats*, *Grease*), die vanaf de jaren 90 enkele discotheek-hits scoort, o.a. met 'Ready Steady Go', in de zomer van 1990 een top 10-hit in Frankrijk en top 30 in Vlaanderen.

The Beloved
'Sweet Harmony' (1993)

OOST (n°3), DL (n°6), ITA (n°7), VK (n°8), NL (n°22)

409 De Britse electropopband **The Beloved** moest lang wachten op commercieel succes. De groep werd al in 1983 door frontman Jon Marsh opgericht als postpunkband. Volgens een promopraatje plaatste Marsh de volgende advertentie: "Ik ben Jon Marsh, stichter van The Beloved. Als je iets fantastisch wilt ondernemen, zoek me dan binnen exact drie jaar op in Diana's Diner in Covent Garden, Londen"! Maar zoals gezegd, dit is een fabeltje. Marsh zat met Steve Waddington al in de band The Journey Through. Wanneer ook keyboardspeler Bill Anderson en bassist Timothy Havard erbij komen, wordt het in 1984 The Beloved. Dankzij John Peel mogen ze in januari 1985 bij BBC Radio 1 spelen. Nadat ze een tweede keer bij Peel te gast waren, wordt eind '85 de debuutsingle 'A Hundred Words' uitgebracht. De eerste singles bereiken de UK Indie Chart, maar floppen in de officiële singleslijst.

In de tweede helft van de jaren 80 surft The Beloved – inmiddels teruggebracht tot een duo met Marsh en Waddington – mee op de populariteit van de house- en technoscene in het VK. Eind 1989 staan ze voor het eerst in de Britse top 40 met 'The Sun Rising', in 1990 gevolgd door het debuutalbum 'Happiness'. De single 'Hello' bereikt de Britse top 20 en is een Amerikaanse clubhit.

De volgende drie singles doen het minder goed, waarna Steve Waddington opstapt en Jon Marsh alleen verdergaat. Hij schakelt wel zijn echtgenote Helena in als co-writer en co-producer voor het tweede album 'Conscience'. De eerste single **'Sweet Harmony'** wordt de grootste hit voor The Beloved. Dat hebben ze mede te danken aan de gewaagde videoclip, die veel airplay krijgt op MTV en waarin Marsh en de vrouwelijke figuren naakt te zien zijn zonder dat er aanstootgevend beelden worden getoond. De platenhoes van Jimi Hendrix' lp 'Electric Ladyland' vormde de inspiratie voor de clip, die in 2024 de grens van 40 miljoen views op YouTube bereikte. Een van de modellen is de dan nog onbekende Tess Daly. Ze is nu een bekende tv-presentatrice, onder andere al twintig jaar van het langlopende *Strictly Come Dancing*. Het succes van 'Sweet Harmony' stuwt het album 'Conscience' naar n°2 in de Britse albumchart, maar de volgende singles doen het alweer een stuk minder goed. Jon Marsh is hierna jarenlang vaste dj in de befaamde club Ministry Of Sound. Hij werkt ook nog samen met Steve Waddington, maar de opnames worden nooit uitgebracht. Heruitgaves van de albums op vinyl deden het de afgelopen jaren goed in de UK Physical Albums Chart.

De Zeroes en Teens Ondergang én Wederopstanding Fysieke Muziek

Het nieuwe millennium betekent in de muziek een ware omwenteling. Niet zozeer voor de muziek op zich, want veel trends en genres uit de nineties zetten zich gewoon voort of er volgen subgenres. De grootste verandering is de manier waarop muziek wordt aangeschaft. De fysieke geluidsdrager kwam eind jaren 90 al wat in de verdrukking. Na de teloorgang van vinyl kreeg de verkoop van cd's ook steeds meer klappen. Zo'n tien jaar nadat de productie van vinylsingles werd stopgezet moest ook de cd-single eraan geloven. Dé grote oorzaak hiervan was de mogelijkheid om liedjes te downloaden van het internet. De eerste jaren gebeurde dit dan ook nog eens massaal op illegale wijze via peer-to-peerprogramma's als Napster, Kazaa en Limewire, die via hun gebruikers een netwerk uitbouwden. Zij boden zowat alle muziek aan via het mp3-formaat. Dat was in 1991 al geïntroduceerd maar werd – zeker voor de

jongere generaties – nu de norm van muziekbeluistering. Wie legaal muziek wilde downloaden kon dit doen via de iTunes-bibliotheek van Apple, dat in 2001 ook de eerste iPod introduceerde. Al vlug sprongen andere fabrikanten op de trein en boden zelf mp3-spelers aan waarop de illegaal gedownloade muziek gemakkelijk kon worden opgeslagen en afgespeeld. Daar waar je voordien afhankelijk was van de releasedatum van een nieuwe cd of een song, waren die nu voortaan bijna onmiddellijk beschikbaar. Het meer bereikbaar maken van muziek – en het uitschakelen van de fysieke-productiefactor – had ook zijn weerslag op het maken van muziek. Met de komst van muzikale mediakanalen als MySpace en YouTube schoten de DIY'ers als paddenstoelen uit de grond. Deze omwenteling had ook een grote impact op de manier waarop hitparades werden samengesteld. Al vanaf 2003 begon men in

Nederland downloads mee te tellen voor de hitlijsten. In het VK en de VS startte men er in 2005 mee en in Vlaanderen in 2006. Vanaf 2016 wordt ook streaming meegeteld. Naast gevestigde namen als Michael Jackson en Madonna, die succesvol bleven of een comeback maakten, wisten popartiesten als Britney Spears en Christina Aguilera zich te bewijzen en kregen we een lawine van nieuwe **popsterren** over ons heen. Wereldsterren als Lily Allen, Nicki Minaj, Taylor Swift, Katy Perry en Lady Gaga debuteerden op MySpace alsook mindere godinnen als **Kate Nash** en **Colbie Caillat**. P!nk is een van de weinige wereldsterren die nog op de traditionele manier in de muziek rolde.

Binnen de dance werden dubstep en garage erg populair en eurodance evolueert meer terug naar **synthpop** met o.a. **Icona Pop**, **Studio Killers** en nu ook Amerikaanse acts als **Capital Cities** en **Hellogoodbye**. België blijft ook belangrijk binnen de internationale dance-scene met o.a. Praga Khan, Ian Van Dahl, Lasgo en later Stromae, Lost Frequencies, Dimitri Vegas & Like Mike. Tiësto en Armin van Buuren zetten Nederland eveneens op de dance-kaart. De dj/producers worden hiermee meteen dé popsterren binnen de dance, zie ook Fatboy Slim, Calvin Harris, David Guetta en Bob Sinclar. Daarnaast maken we kennis met dance-acts uit minder voor de hand liggende landen als Rusland (t.A.T.u., **PPK**) en Servië (**Gramophonedzie**).

Ook **Britpop** zette zich door met nieuwe blijvers als Coldplay, Kaiser Chiefs, Franz Ferdinand en Florence + The Machine en tijdelijke passanten als **The Fratellis** en **Busted**. Alternatieve muziek blijft het overigens ook goed doen met de postpunk van Bloc Party, Editors, onehitwonder **Electric Six** en hun meer poppy collega's van **indiebands** als The Killers, **Foster The People** en **Eskobar**. Met **BrainStorm** uit godbetert Letland staat zelfs voor het eerst een alternatieve popgroep op het erepodium van het Eurovisiesongfestival, om nog maar te zwijgen over de Finse **gothic** monsters van Lordi, die in 2006 tot ieders verbazing de liedjeswedstrijd zelfs winnen. De weg werd de jaren voordien geplaveid door o.a. **Him**, the Rasmus en Within Temptation. Het metalgenre krijgt met o.a. Linkin Park, Papa Roach en Limp Bizkit als uithangborden onder de noemer **nu metal** een nieuwe impuls. The White Stripes en **The Black Keys** doen hetzelfde met bluesy **garage rock**. Voor een groep als Muse kan het niet bombastisch genoeg zijn en de stoner rock van o.a. Queens Of The Stone Age doet de tijden van Led Zeppelin herleven.

Wat ook een grote impact heeft op de hitlijsten is de opkomst van talloze **talentenjachten** op televisie. *Idols/Idool, Starmaker, Popstars, The Voice*, enzovoort krijgen in zowat elk land varianten met een karrenvracht aan nieuwe talenten tot gevolg. Op enkele uitzonderingen na (Natalia, Wim Soutaer, Brahim, Hadise, Kato Callebaut, Tom Dice, Jim Bakkum, Jamai, Intwine, Maan, ...) dooft hun vlam al kort

na hun '15 minutes of fame'. In Vlaanderen en Nederland levert ook het **coverprogramma** *Liefde Voor Muziek/De Beste Zangers* de ene hit na de andere op. Dankzij de Vlaamse tv-serie *#LikeMe* wordt een jong publiek vertrouwd met de kanon van de Nederlandstalige muziek en levert met o.a. Pommeliën Thijs, Camille, Maksim Stojanac en Francesco Schuster – naast de iets oudere Meteoor – nieuwe publiekslievelingen op. Onehitwonder **Superdiesel** zet in Vlaanderen de Nederlandstalige synthpop op de kaart, waarmee Bazart later hoge ogen gooit, en Nederland gaat helemaal plat voor de Nederhop van Lange Frans & Baas B, Brainpower, De Jeugd Van Tegenwoordig, Typhoon, Opgezwolle, Snelle en Fresku.

Rond 2010 bezorgt Mumford & Sons de countryfolk zo ongeveer op eigen houtje een spectaculaire revival. Vaak zijn het vooral de albums van deze artiesten die het erg goed doen, maar o.a. **The Lumineers**, **Family Of The Year** en **Of Monsters And Men** schoppen het tot hoge regionen in de hitlijsten. Ook op het Eurovisiesongfestival scoort folk vaak goed, kijk maar naar winnaars Eimae Quinn, Emmelie De Forrest en Secret Garden en de Belgische *runner up* **Urban Trad**. Een genre dat in de jaren negentig wat in de verdrinking was geraakt maar in de jaren negen en twintig helemaal heropleeft, is (nu) soul. Joss Stone, Lianne La Havas, Angie Stone en **Gabriella Cilmi** verkopen als zoete broodjes en Amy Winehouse en Adele verpulveren alle records.

Muziek kwam al wel enigszins uit alle vier de windstreken, o.a. uit Zuid-Amerika, dat nieuwe sterren als Shakira, Daddy Yankee en Luis Fonsi opleverde. Maar sinds de jaren negen kent elk hoekje van deze planeet wel een wereldster, al dan niet een eendagsvlieg. Vooral de K-Pop kende een uitzonderlijke opmars, met eerst de prettig gestoorde Psy en later ook BTS. Groepen als **Crystal Fighters** en **Beirut** gaven een nieuwe dimensie aan het begrip **wereldmuziek**. Hiphop bleef populair met nieuwkomers als 50 Cent, Eminem, Black Eyed Peas en Kanye West. Sommige rappers kleuren stevig buiten de lijntjes en maken een cross-over tussen verschillende genres, o.a. Lil Nax X, Post Malone en **Uncle Cracker**.

Tegen het einde van de jaren negen lijkt de cirkel rond, want sinds enkele jaren zit de verkoop van vinylplaten weer in de lift en doet ook de cd het weer steeds beter. In de hitlijsten blijven downloads (iTunes, ...) en streaming (Spotify, Apple Music, YouTube, ...) echter de meest dominante factor. In 2023 leverde de verkoop van muziek met 118 miljoen euro zelfs een recordomzet op. Vijf jaar voordien was dat nog meer dan 40 miljoen euro lager. Van die 118 miljoen euro was nog steeds 87 procent digitaal. Dit ligt in lijn met de rest van de wereld. In Nederland valt wel de grotere opmars van vinyl op. In vijf jaar tijd steeg de omzet daar van 7 miljoen euro naar 37 miljoen euro. Dat ging licht ten koste van cd's, die 13 procent minder verkochten ...

Alphabeat
Fascination (2008)

VL (n°2), NL (n°4), DEN (n°4), VK (n°6), WALL (n°15)

451 Een van de grootste en ietwat onverwachte hits uit 2008 kwam van het Deense **Alphabeat** met de feelgoodsong **'Fascination'**. Het was niet alleen in eigen land een fenomenaal succes, maar ook in de Lage Landen en het VK. Zowel in Vlaanderen – de n°2 werd nergens overtroffen – als in Nederland hield de debuutsingle van Alphabeat het bijna een half jaar vol in de hitlijsten. Het succes was mede te danken aan het gebruik van 'Fascination' in een reclamespot van Coca Cola.

Alphabeat werd in 2003 in Silkeborg opgericht door zanger Anders Stig Gehrt Nielsen, kortweg Anders SG, en zangeres Stine Bransen. Het titelloze debuutalbum was al een groot succes in Denemarken en werd als 'This Is Alphabeat' ook in het VK een top 10-album. De tweede single '10.000 Nights Of Thunder' werd hun eerste van twee Deense n°1-hits, maar ging elders bijna onopgemerkt voorbij.

In Denemarken zou Alphabeat (tot nu toe) twaalf grote hits scoren. Zowel Stine Bransen als Anders SG brachten al succesvolle soloalbums uit. Anders SG vormt in 2014 samen met Alphabeat-gitarist Anders B het duo Thanks. Ze werkten in 2016 samen met de Australische zanger Sam Sparro. Alphabeat nam in 2013 een pauze om tussen 2019 en 2021 even terug te keren.

Beirut
Nantes (2007)

VL (n°6)

452 De Amerikaanse singer-songwriter Zach Condon (*13 februari 1986 in Santa Fe, New Mexico) is in 2006 de initiatiefnemer van **Beirut**, dat dan nog een eenmansproject is. Omdat hij erg geraakt wordt door de historische conflicten in Libanon ontleent hij de naam aan de hoofdstad. Condon is vooral geïnteresseerd in jazz en speelt reeds als tiener trompet in jazzbands. Op 17-jarige leeftijd trekt Zach met zijn oudere broer Ryan naar Europa. Het is tijdens deze reis dat hij in contact komt met een verscheidenheid aan muzikale stijlen, onder andere traditionele Balkan- en zigeunermuziek. Na de reis volgt Zach in New Mexico aan de universiteit Portugees en fotografie. Tijdens deze periode werkt hij in zijn slaapkamer aan het debuutalbum 'Gulag Orkestar', dat hij met Jeremy Barnes (van indieband Neutral Milk Hotel) en Heather Trost in de studio afwerkt. Voor 'Elephant

Gun' wordt een eerste clip opgenomen. Beirut neemt het tweede album 'The Flying Club Cup' in 2007 op in Albuquerque. De afwerking vindt plaats in de studio van Arcade Fire in Quebec. Op de plaat is Frans chanson de voornaamste invloed, met Serge Gainsbourg, Jacques Brel en Yves Montand als grootste voorbeelden. Het album klinkt ook heel filmisch, allemaal het resultaat van Condons reis door Europa. 'The Flying Club Cup' doet het nergens beter dan in Vlaanderen, waar de derde plaats bereikt wordt en meer dan een jaar notering in de Ultratop Albums. Dat heeft Beirut te danken aan de single **'Nantes'**, dat eind 2007 een van de meest aangevraagde liedjes is tijdens Music For Life (nu De Warmste Week). De single schopt het tot de top 10 in Ultratop. Het gerenommeerde muziekplatform Last.fm omschrijft 'Nantes' als een "chamber pop single with haunting melodies and lyrics". De protagonist in het liedje beschrijft het verstrijken van de tijd terwijl zijn geliefde ver weg is. Het nummer wordt o.a. gebruikt in de film *Bombay Beach*. Buiten Vlaanderen is het platensucces van Beirut veel bescheidener, maar hij is wel een veelgevraagd artiest. In de meeste landen blijft 'The Flying Club Cup' buiten de top 50 steken. De volgende albums doen het in Vlaanderen stuk voor stuk erg goed. De Amerikaanse rapper Chance The Rapper samplede 'Nantes' in 2010 op zijn '10 Day'-mixtape. Blondie covert in 2011 op het album 'Panic Of Girls' 'A Sunday Smile' uit 'The Flying Club Cup' met Condon op trompet. Het recentste Beirut-album is 'Hadsel' uit 2023.

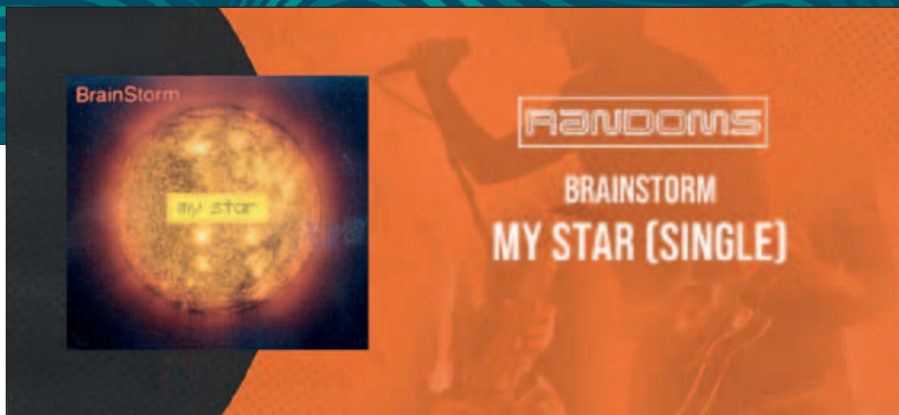
**The Black Keys
Lonely Boy (2011)**

VL (n°13)

453 Ook het Amerikaanse duo **The Black Keys** deed het in de hitlijsten nergens beter dan in Vlaanderen en dankte dit aan De Warmste Week. Ze debutteren in 2001, maar pas in 2010 breken Dan Auerbach en Patrick Carney wereldwijd door met het zesde album 'Brothers' en de single 'Tighten Up'.

Opvolger 'El Camino' doet het in 2011 nog beter. Op die plaat combineren ze handig rock-'n-roll, glamrock, rockabilly, surfrock en soul. Het is dan al de derde samenwerking met producer Danger Mouse. The Black Keys kregen zowel voor het album als de single '**Lonely Boy**' drie Grammy's. De single kende het meeste succes in Vlaanderen. Voor de gitaarriff lieten Auerbach en Carney zich inspireren door 'Train Kept A-Rollin' van Johnny Burnette uit 1951. Auerbach gebruikt de zogenoemde "dive bomb"-techniek waardoor een noot enkele tonen zakt. Hij gebruikt hiervoor een gitaar-pedal. De opvallende videoclip, met een improviserende acteur/muzikant/security-agent Derrick T. Tuggle, werd in één take opgenomen. Het zou een van de goedkoopste in de geschiedenis van de popmuziek geweest zijn, ware het niet dat er eerst flink wat geld gestoken werd in een conventionele clip met een script en 40 figuranten. Deze werd echter afgekeurd door de twee heren. Derrick T. Tuggle werd gevraagd om te dansen als John Travolta in *Saturday Night Fever* en *Pulp Fiction* en Carlton Banks in *The Fresh Prince Of Bel Air*. De clip wordt genomineerd voor een Grammy maar verloor van Foo Fighters. Tuggle was later opnieuw te zien in de videoclip van 'Happy', de wereldhit van Pharrell Williams, en in 2024 nog in The Black Keys-clip van 'On The Game'.

Dan Auerbach is ondertussen ook succesvol als producer voor o.a. Cage The Elephant, Ray LaMontagne, Jake Bugg, Lana Del Rey, The Pretenders, Dr. John en vorig jaar nog met de Britse revelatie Yola. Hij bracht ook al twee soloalbums uit. Zowel in 2010 als 2019 werd hij genomineerd voor een Grammy als Producer Of The Year.

**BrainStorm
My Star (2000)**

VL (n°8), ZWE (n°22)

454 In de Zweedse hoofdstad Stockholm vond op 13 mei 2000 het 45ste Eurovisie Songfestival plaats. De Deense Olsen Brothers, vooraf gezien als outsiders, winnen met 'Fly On The Wings Of Love' (én met autotune!) vóór de Russische Alsou met 'Solo'. Van het winnende liedje werden er in Denemarken 's maandags na de wedstrijd 100.000 stuks verkocht, een Deens record. De Belgische Nathalie Sorcé eindigde met het gospelachtige 'Envie De Vivre' op de laatste plaats. De Nederlandse Linda Wagenmakers werd met het door Ellert "Spargo" Driesen geschreven 'No Goodbyes' 13de. Vanwege de vuurwerkramp in Enschede die dag zond de NOS het Songfestival echter niet uit.

Dé verrassing van de avond was het debuterende Letland. De al in 1989 opgerichte band **BrainStorm** – met de aanstekelijk charmante frontman Renārs Kaupers – schopte het met de frisse alternatieve popsong '**My Star**' tot het brons en had met een n°8-notering in Vlaanderen de grootste hit van deze editie te pakken. Het nummer werd geproduceerd door synthpopveteraan Tony Mansfield, die o.a. Captain Sensible en A-ha in de eighties hits bezorgde en zelf succes kende met de bands New Musik en Naked Eyes. Ook bij The B-52's en Vicious Pink (bekend van de newbeatclassic '8:15 To Nowhere') zat Mansfield achter de knoppen.

BrainStorm werkte nadien samen met producers die ook samenwerkten met o.a. Depeche Mode, The Cure en Reamonn en speelden in het voorprogramma van The Rolling Stones. In 2013 werd het de eerste Baltische band en de enige Songfestival-act die een plaatsje kreeg op het Glastonbury Festival en ze stonden ook al op Sziget in Hongarije. Kaupers' tweelingzonen Edgars en Emils zitten in de band Carnival Youth, die op festivals in heel Europa speelt en onder meer de prestigieuze European Border Breakers Award (EBBA) won. Bassist Gundars Mauševics kwam in 2004 om het leven bij een auto-ongeval.

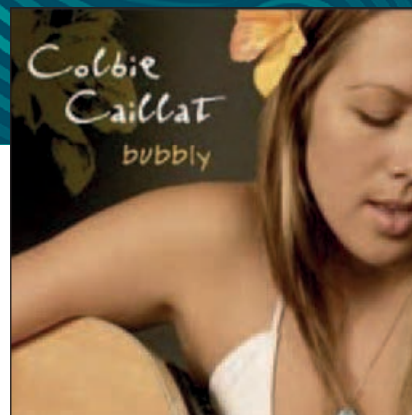
Bust(ed)

Year 3000 (2003)

VK (n°1), IJS (n°4), VL (n°5), NL (n°5), DEN (n°10)

455 In februari 2003 stond de Britse popband **Busted** op n°2 in de Britse top 40 met 'Year 3000', de tweede single uit het debuut 'Busted'. Zanger/medeoprichter James Bourne was destijds geobserveerd door de *Back To The Future*-films en maakte in de hit ook verwijzingen naar de blockbusters. Ook de Robbie Williams-hit 'Millennium' was een inspiratie. 'Year 3000' wordt alleen door Star Academy-winnaar David Sneddon van een Britse en Ierse n°1 gehouden. Het is enkele weken later ook een grote hit in de Lage Landen en Scandinavië. Busted werd in 2000 opgericht door James Bourne en Matt Wills, beiden toen 17 jaar. Zelf noemden ze zich een poppunkband, beïnvloed door Green Day, Blink 182, Wheatus en popgroep BBMak. Een ander lid van het eerste uur was de toen amper 13-jarige Ki Fitzgerald, die in 2001 echter uit de band ontslagen werd. Hij is de zoon van Scott Fitzgerald, die in 1978 met Yvonne Keeley een Vlaamse en Nederlandse n°1-hit scoorde met 'If I Had Words' en in 1988 achter Céline Dion tweede werd op het Eurovisie Songfestival met 'Go'. Ki zat nog samen met Bastille-muzikant Will Farquarson in een band. Sinds

2011 is hij een succesvol songwriter voor o.a. Galantis, The Wanted, B.o.B., Alex Hepburn, Pitbull, Icona Pop en de Jonas Brothers, die nog een coverversie opnamen van 'Year 3000'. Fitzgerald werkte ook al samen met de Belgische dancegoeroes Dimitri Vegas & Like Mike ('When I Grow Up', samen met Wiz Khalifa) en Lost Frequencies. In het VK en Ierland scoorde Busted tussen 2002 en 2004 liefst acht opeenvolgende top 3-hits, met 'You Said No', 'Crashed The Wedding', 'Who's David' en 'Thunderbirds/3AM' als n°1-hits in de Britse top 40. Hier bleef het bij 'Year 3000'. De bandleden van Busted zijn ook te horen op 'Do They Know It's Christmas' van Band Aid 20. Na het tweede album 'A Present For Everyone' viel de band in 2005 uiteen. Sinds 2015 is de groep weer actief. Op 1 februari 2019 lag het vierde album 'Half Way There' (top 3 in het VK) in de winkel, in 2023 gevolgd door singles met nieuwe versies van oudere songs, waaraan o.a. Jonas Brothers, Hanso, Simple Plan en All Time Low meewerkten. James Bourne schreef ook nummers voor o.a. Melanie C, McFly en JC Chavez. Busted wordt door o.a. 5 Seconds Of Summer als invloed genoemd.

Colbie Caillat

Bubbly (2008)

AUS (n°1), CAN (n°2), NOOR (n°2), VL (n°2), NL (n°3), VS (n°5), ZWE (n°6), OOST (n°6), DL (n°10)

456 In de tweede helft van de nullies kennen we een boom van artiesten die doorbreken dankzij MySpace, tussen 2005 en 2008 het grootste sociale netwerk ter wereld. O.a. Lily Allen, Owl City, Sean Kingston, Arctic Monkeys en Katy Perry braken door dankzij MySpace.

In de zomer van 2007 kende de Amerikaanse singer-songwriter **Colbie Caillat** (*28 mei 1985) haar momentum. De Californische artieste is de dochter van producer Ken Caillat, die o.a. meewerkte aan de Fleetwood Mac-albums 'Rumours', 'Tusk' en 'Mirage'. Als baas van 5.1 Entertainment Group Digital Production Services staat zijn naam ook op albums van o.a. Frank Sinatra, Billy Idol, Pat Benatar, Herbie Hancock, Alice Cooper en de Beach Boys.

Colbie neemt als 19-jarige deel aan audities voor *American Idol*, maar wordt niet geselecteerd. Een tweede keer neemt ze deel met haar eigen nummer 'Bubbly', maar vangt opnieuw bot. Via MySpace krijgt ze echter toch steeds meer aanhang. Caillat wordt uiteindelijk de meest succesvolle zangeres zonder platencontract. Met haar vader en producer Mikal Blue neemt Colbie haar debuutalbum 'Coco' op. De titel is ontleend aan de roepnaam die Ken haar gaf tijdens haar kindertijd.

In juli 2007 ligt het album in de winkel en schopt het tot de top 10 in de Amerikaanse, Braziliaanse en Scandinavische albumcharts. Het folkly 'Bubbly' wordt een heuse wereldhit, onder andere n°1 in Australië, waar het te horen was in de tv-soap *Home And Away*. In het VK komt de single niet verder dan n°58. Colbie won in 2010 twee Grammy Awards, voor 'Lucky', haar duet met Jason Mraz, en 'Fearless', een duet met Taylor Swift. Ondertussen bracht ze zeven albums uit. Sinds 2018 vormde ze met haar verloofde Justin Young ook de band *Gone West*, waarmee ze al in de Grand Ole Opry stonden, maar zowel de relatie als de muzikale samenwerking strandde in 2020. 'Bubbly' kreeg in 2012 nog een opmerkelijke coverversie door Macy Gray met Hollywood-ster Idris Elba.

Capital Cities
Safe & Sound (2013)

DL (n°1), OOST (n°2), ISR (n°2), ITA (n°4), CAN (n°5), VS (n°8), FR (n°15), VL (n°26), NL (n°29)

457 Zangers en keyboardspelers Ryan Merchant en de in Syrië geboren Sebu Simonian verenigen zich in 2008 in Los Angeles in het duo Capital Cities. De eerste drie jaren maken ze vooral muziek voor jingles en commercials. In 2011 brengen ze op hun eigen label Lazy Hooks hun titelloze ep uit en een jaar later krijgen ze al een contract bij ... Capitol Records. In een samenwerking met Lazy Hooks wordt in juni 2013 het debuutalbum 'In A Tidal Wave Of Mystery' uitgebracht. Ze krijgen hierop hulp van o.a. Andre 3000 van Outkast.

Een half jaar voor het album ligt de single **'Safe And Sound'** in de winkel, die ook al op de ep stond. Het nummer is met invloeden van synthpop, new wave en alternatieve dance een vette knipoog naar de eighties-muziek. Opvallend is de wat atypische trompetpartij, die pas na talloze takes wordt toegevoegd, maar bepalend is voor de song. Het Yiddische volksliedje 'Dona, Dona' stond model voor de trompetsolo. Er worden maar liefst drie verschillende videoclipjes voor het nummer gemaakt, waarvan de derde wordt genomineerd voor een Grammy en een MTV Video Music Award wint. Merkwaardig genoeg wordt 'Safe And Sound' eerst een hit in Duitsland nadat het gebruikt werd in een reclame voor Vodafone. De single wordt een Duitse n°1-hit. In de VS is het een *slow burner* en bereikt na een lange weg de top 10. Sebu Simonian kreeg in 2014 van Rolling Stone de opvallende titel "Beste Baard op het Coachella Music Festival". Het muziekmagazine noemde hem een kruising tussen Rasputin en een rabbi!

Gabriella Cilmi
Sweet About Me (2008)

AUS (n°1), NL (n°1), NOOR (n°1), DL (n°2), OOST (n°2), ZWI (n°2), VL (n°3), ITA (n°4), DEN (n°5), VK (n°6), FR (n°9)

458 De Australische zangeres **Gabriella Cilmi** (*10 oktober 1991) was amper 13 jaar toen ze dankzij een knappe interpretatie van de Stones-classic 'Jumpin' Jack Flash' een platencontract kreeg bij Island Records. Haar grootste muzikale voorbeelden zijn Nina Simone, Led Zeppelin, Janis Joplin, Sweet, T. Rex, Cat Stevens en Suzi Quatro. Er wordt meteen aan het debuutalbum gewerkt, maar op de release was het nog vier jaar wachten. Gabriella was nog geen 17 toen 'Lessons To Be Learned' werd uitgebracht. Met de tweede single **'Sweet About Me'** – een swingende jazzpop-song – breekt ze internationaal door. Het feit dat ook dit nummer in een aantal reclamespots gebruikt werd, kwam het succes nog meer ten goede. Cilmi – vaak vergeleken met Amy Winehouse – schreef de song samen met het Brits songwritersteam Xenomania, dat al nummers schreef voor o.a. Kylie Minogue, Sugababes en Girls Aloud en de bijnaam "Phil Spector en Motown van de 21ste eeuw" kreeg. Ze kreeg de inspiratie na een bezoek aan een Parijse platenwinkel. Ze luisterde in die periode ook vaak naar psychedelische muziek, maar ook naar glamrock. 'Sweet About Me' werd eerst een Australische n°1-hit alvorens over te waaien naar Europa, waar het ook in Nederland en Noorwegen aan de top van de charts kwam. Gabriella Cilmi won er in haar thuisland zes ARIA Music Awards mee, het Australisch equivalent van de Grammy's. Ze bracht tot nu toe drie albums uit met 'The Sting' (2013) als recentste. In 2021 lanceerde ze haar single 'Ruins' en kondigde nog meer nieuwe songs aan. In 2025 gaat ze op tournee met The Corrs en Delta Goodrem.

Crystal Fighters
Plage (2011)

NL (n°4)

459 **'Plage'** van **Crystal Fighters** was in 2011 een dikke zomerhit in Nederland, meteen ook het enige land waar de single succes had. **'Plage'** stond er meer dan een half jaar in de Single Top 100 waar het een top 10-hit werd, en bereikte de top 15 in de Nederlandse Top 40. In de Mega Top 50 deed 'Plage' – al de zesde single uit het debuutalbum 'Star Of Love' – het met een n°4 nog beter. 'Plage' klinkt dan wel heel zomers, Crystal Fighters is een band die in 2007 in Engeland werd opgericht, wel met een aantal Spaanse groepsleden. Zanger/gitarist Sebastian Pringle, Gilbert Vierich, Graham Dickson, Laure Stockley en Mimi Borrelli zijn de oprichters van Crystal Fighters. De groepsnaam ontleenden ze aan een onafgewerkte opera van Stockley's grootvader. Laure had het manuscript gevonden toen zij het huis opruimde van haar opa, die een kluzenaarsleven leidde in het Baskenland. Op die manier komen ze ook in contact met de Baskische cultuur. Ze vertalen het manuscript uiteindelijk in muziek en een liveshow. Crystal Fighters combineert elektronische muziek met akoestische instrumenten – o.a. de xylofoon-achtige houten txalaparta – en Baskische volksmuziek. Met het tweede album 'Cave Rave' en de single 'You & I' brak de groep in 2013 ook door in Vlaanderen en andere Europese charts. 'You & I' is in Vlaanderen een top 15-hit. Tussendoor scoorde Crystal Fighters in 2012 nog een hitje met 'Love Is All I Got', een samenwerking met danceproducer Feed Me. De band was in die periode op verschillende festivals te zien met hun kleurrijke show. Drummer Andrea Marongiu overleed op 11 september 2014 aan hartfalen. Mimi Borelli en Laure Stockley maken inmiddels geen deel meer uit van Crystal Fighters.